

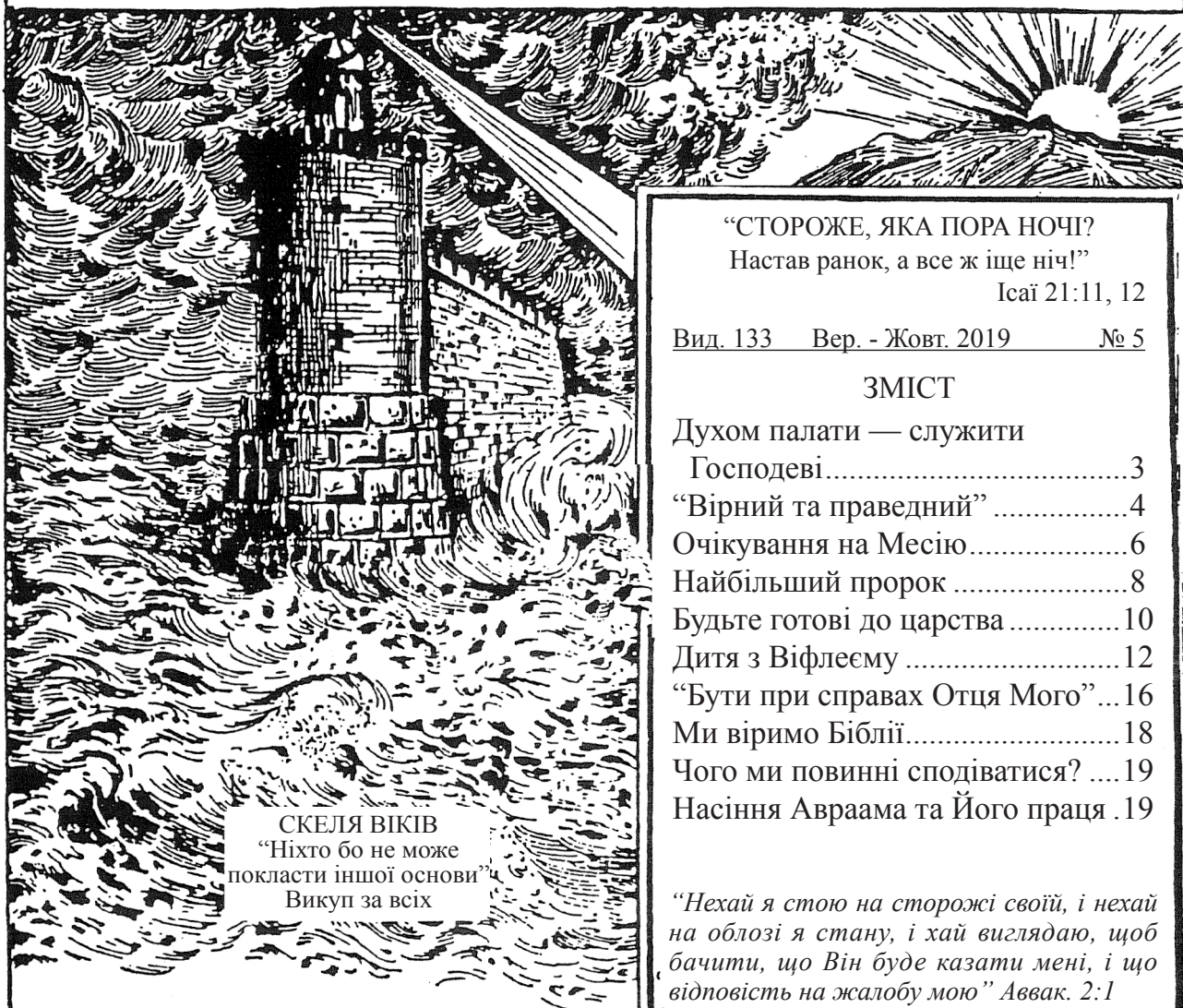

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 133 Вер. - Жовт. 2019 № 5

ЗМІСТ

Духом палати — служити	
Господеві.....	3
“Вірний та праведний”	4
Очікування на Месію.....	6
Найбільший пророк	8
Будьте готові до царства	10
Дитя з Віфлеєму	12
“Бути при справах Отця Мого” ...	16
Ми віримо Біблії.....	18
Чого ми повинні сподіватися?	19
Насіння Авраама та Його праця .	19

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ДУХОМ ПАЛАТИ — СЛУЖИТИ ГОСПОДЕВІ

Небесний Отець через Свої різні засоби впродовж понад вісімнадцяти століть цього Євангельського віку шукає для Свого Сина товаришку, Наречену з багатьох членів, хоча в порівнянні зі світом вона є “малою черідкою”. Від усіх, хто становитиме цей клас Нареченої, вимагаються різні добрі якості, які зроблять їх схожими характером на Відкупителя, їхнього зарученого Нареченого. І хоча за плоттю їм не вистачає усіх цих якостей, на щастя, плоть не буде вирішувати, чи вони гідні славної нагороди. Все буде залежати від розуму, волі, серця. Воно повинно бути не тільки добрим, але й цілковито досконалим: “Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога”. Вони будуть Божими дітьми, співспадкоємцями з Відкупителем.

Цю чистоту серця, яку Господь схвалює і якої вимагає, можна підсумувати одним виразом “відданість серця” — відданість принципам Правди та праведності, принципам Божественного Правління, відданість Богу Отцю і нашому Господу Ісусу Христу та всім членам Його Тіла. Отже, ця досконала відданість серця містить любов до Бога, до Відкупителя та до всіх братів, а також співчутливу любов до світу, що відповідає Божественному задуму й Об’явленню. Апостол каже: “Бо коли це в вас є та примножується, то воно зробить вас нелінивими, ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа”, “Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа” (2 Петр. 1: 8; 2 Петр. 1: 11).

Це слово “примножується” супроводжує якась особлива сила. Весь Божий народ (усі зачаті Святим Духом) натхнений Духом Отця, Духом любові, Духом справедливості та

відданості. Але якою мірою, наскільки і як ця любов пронизує всі життєві справи? Якщо цей Дух Господа примножується в нас, він вплине на наші справи, наші захоплення, наш дім, нашу майстерню, нашу кухню, нашу вітальню, нашу спальню, на кожну нашу думку.

Чи можна мати міру Господнього Духа, якщо примножувати його зовсім мало, а, значить, тільки захоплюватися деякими духовними речами, в окремих випадках, у церкві і т. п. Потрібно, щоб примножувалася любов, вплив нашого Господа, який пронизує все в житті й усі життєві справи тих, кому має щедро відкритися вхід у Царство Месії як членам класу Нареченої. Якщо їхня відданість та любов примножується, вони стануть копією дорогого Божого Сина, Відкупителя. Інакше вони нею не стануть. Бог постановив, що тільки ті, які стануть копією Його Сина, матимуть участь у Царстві Месії. Інші, щоправда, можуть здобути другорядне місце, у класі “Великої Громади”, але вони ніколи не зійдуть на престол і ніколи не будуть членами класу Нареченої.

Отже, важливо, щоб ми виразно бачили потребу в примноженні цієї любові, цього запалу до Бога та до праведності, який переросте в ненависть до беззаконня, при цьому поводячись з любов’ю з грішником, подаючи йому підтримку та допомогу, щоб вибратися на правильний шлях.

ЖНИВА — ОСОБЛИВИЙ ЧАС ВИПРОБУВАННЯ

Наскільки ми бачимо, що ми знаходимося в “жнивному” часі, настільки ми зобов’язані також розуміти, що Господь зараз передусім

жне “пшеницю” і відокремлює її від “куколю” й, скажемо так, розділяє пшеницю на два класи. Саме на це виняткове випробування жнивного часу звертає нашу особливу увагу Святе Письмо, часто нагадуючи про потребу одягти всю Божу зброю і не бути лінивими в праці, але палати духом, служити Господеві.

З нашого спостережного пункту на Вартовій Вежі ми усвідомлюємо, що саме такі випробування, яких ми повинні сподіватися, трапляються по всьому стиглому Господньому пшеничному полю. Божественне провидіння дозволяє на випробування любові та відданості, віри та слухняності, братньої зичливості та терпеливості. Часом випробування приходять на зібрання через старших, які мали б допомагати, сприяти стаду, захищати і навчати його. Часом старші набувають владної вдачі всупереч Божественному Слову та прикладу, випробовуючи терпеливість та любов братів.

Часом випробування є з іншого боку. Деякі члени зібрання можуть бути дуже вимогливі, готові проціджувати комара та ковтати верблюда, готові шукати помилки в усьому, що старший робить, яким би вірним він не був. Такі труднощі, з якого би боку вони не приходили, є пробами, і кожний з Господнього народу повинен дивитися, як він сприймає ці проби і який вплив вони мають на його серце та характер. Якщо труднощі роблять його гірким, злим чи глибоко ранять його гордість, це доказує, що він потребує саме таких дисциплінарних труднощів, які б вказали йому на його недоліки і спрямували його до Престолу небесної благодаті за милосердям та допомогою.

Далі, деякі дороги нам зібрання атакує противник через фальшиві вчення, і ці зібрання мають труднощі у своєму намаганні захистити Правду, Божественний План Віків, і втриматися в згоді з ними. Або, з іншого боку, трудність може виникнути через декого з наших дорогих приятелів, які надто критичні і намагаються знайти відмінності там, де їх немає, розпалюючи дух колотнечі замість духа згоди — незгоду замість любові.

Ми нагадуємо, дорогі брати та сестри, про те, з чим ми всі можемо погодитися, тобто що ми знаходимося в часі випробування і всі ці різні справи є тестом для нас. Тільки проявляючи палкий дух, великий запал до Господа, Правди та братів, ми можемо сподіватися вірно вистояти і допомогти вірно вистояти іншим. Не слабніть на дусі. Якщо ми не ослабнемо, то скоро пожнемо нашу нагороду і почуємо голос Учителя: “Гаразд, рабе добрий і вірний!.. Увійди до радощів пана свого”.

Ми є в часі загального неспокою, нарікання і т. п. Не думаймо ані на мить, що таке нарікання та ремствування є боротьбою за “віру, раз дану святим”. Краще виховуймо в собі щораз більше плоди та благодаті Святого Духа. Особливо проявляймо їх у стосунках з нашими братами з дому віри, при цьому, звичайно, не хеґуймо “поки маємо час, усім робити добро” і бути терплячими та поблажливими один до одного. Однак особливе благословення від Господа дістається тим, хто особливо намагається приносити мир, щастя, добро, благополуччя та зростання в благодаті в Тілі Христа, яке є “Церквою Бога Живого”.

R4929 (1911 p.)

“ВІРНИЙ ТА ПРАВЕДНИЙ”

“Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої”
(1 Івана 1: 9).

Ми не знаємо жодної язичницької релігії, яка б навчала про бога милосердя, любові та доброти. Язичницькі божества показані владними, лютими, грізними. Люди бояться їх як демонів, проте не знають нічого про Бога Любові. Як не прикро, але ми повинні сказати, що є багато християн, які, введені в оману віровченнями

Середньовіччя, не знають і не прославляють Бога Біблії — Бога усілякої Благодаті, про Якого нам сказано: “Бог є Любов”.

Слова псалмиста дають нам правильне уявлення: “Бо в Тебе пробачення, щоб боятись Тебе”, — поважати (Пс. 130: 4). Цілком очевидно, що Всемогутній повинен бути уособленням Справедливості, однак не тієї справедливості, про яку нас вчили і яка насправді була великою несправедливістю. Бог був справедливий, коли засудив батька Адама на смерть за його непослух

Божественному Закону. Він був справедливий, коли застосував цей вирок до всього Адамового потомства. Коли б Він залишив вирок без змін і дозволив людині вмирати як німій тварині, без будь-якої надії на майбутнє життя, ми б не мали причини нарікати. Це була б проста Справедливість.

Але Бог показав до нас Свою любов, і саме Його любов спонукує нас шукати Його, прагнути Йому служити і йти слідами Ісуса. Божа воля містила вимогу Справедливості, і Бог відчинив шлях, яким Він міг бути справедливим і при цьому виправдовувати тих, хто вірить в Ісуса, хто став Його учнями з наміром брати свій хрест і йти за Ним. Влаштувавши все, щоб задовольнити ці вимоги, Бог має намір дати благословення Адаму та його роду шляхом, який принесе їм найбільше добро. Такий вияв Божественного характеру є не тільки для прославляння Всевишнього, але й для того, щоб Його створіння ознайомилися з Його характером, щоб вони мали велику довіру до Нього всю вічність і, дивлячись на чесноти Його характеру, могли копіювати їх і мати від цього ще рясніше благословення.

ПЕРШИЙ КРОК СПАСІННЯ

Першим кроком у Божому Плані є вибір особливого класу, нечисленних святих з-посеред людства. Вони вибираються з конкретною метою. У них Бог покаже надзвичайне багатство Своєї Благодаті та повну любові доброту в Ісусі Христі (Еф. 2: 6, 7), піднімаючи грішників з багна до славного становища, обіцяного Ним, — божественної природи, набагато вище ангелів, князівств та сил. Крім того, він пропонує використати їх та їхній досвід з гріхом, а також їхні перемоги над гріхом, зробивши їх співспадкоємцями з Христом, щоб потім керувати світом, благословити його та судити.

Після завершення Церкви Первородних ще будуть ті, які народяться пізніше. Божественний намір не тільки в тому, щоб Церква здобула свободу Божих дітей на духовному рівні, немов ангели, але й у тому, щоб людство загалом отримало можливість стати синами Бога під час царювання Месії: “Саме створіння визволиться від неволі тління [смерті та гріха] на волю слави синів Божих [людських синів, таких як Адам у

його досконалості, вільних від гріха та смерті, володіючи повною свободою, яку Бог передбачив для всіх, хто є в тісних взаємовідносинах з Ним]” (Рим. 8: 21).

КОЛИ МИ ВИЗНАЄМО

Наш вірш, без сумніву, стосується тих, кого Бог зараз покликав стати членами Нареченої Христа, учасниками свободи та слави синівства на духовному рівні. Тим не менше, він наводить принцип, який буде використовуватися також під час тисячі років царювання Месії. Тоді ніхто не зможе сподіватися зробити поступ на Святій Дорозі, якщо спочатку не визнає своїх гріхів, не покине їх і не прийме запропонованого Месією благословення, Який у той час буде царювати, власне, з метою знищити гріх і підняти грішників.

Застосовуючи цей вірш до теперішнього часу, ми бачимо, що він не стосується грішників загалом, а лише Церкви Христа, як читаємо: “А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа”. Також це визнання гріхів не стосується світу, який ще не став Божими дітьми через віру та посвячення. Цей вираз відповідає словам молитви нашого Господа: “І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”.

“ЩОБ... НАМ ПРОСТИТИ”

Тим, які стали Новими Створіннями в Христі через віру та слухняність — взяли свій хрест, щоб йти за Ним, і були зачаті Святим Духом, — Бог погодився пробачити всі ненавмисні провини, якщо вони про це попросять. Тому апостол Іван каже, що для Бога буде справедливо виконати для Своїх святих обітницю, яку Він дав їм. Розмірковуючи над цією ж річчю, св. Павло наполягає: “Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать” (Євр. 4: 16).

Передбачивши, що Його народ може втратити самовладання через повторні невдачі внаслідок успадкованих вад своєї плоті, Господь подбав про особливе нагадування для його підбадьорення. І про це було би добре пам'ятати. Отож, при кінці ще одного року і на початку нового ми наполягаємо, щоб усі християни щоденно звітували перед Господом і ніколи не йшли

на відпочинок, не отримавши цієї благодаті прощення та допомоги. Якщо хтось зволікає і між ним та Господом зайшла хмара, нехай він при кінці року обов'язково скористається з цих обітниць, щоб почати Новий Річ з чистого листка — з посмішки на обличчі свого Отця, з перебування поряд зі своїм Відкупителем і з новими постановами бути наполегливим та дбайливим Його послідовником.

СТРУДЖЕНІ ТА ОБТЯЖЕНІ

Є ще інші вірші, які стосуються тих зі світу, які ще не стали Господнім народом і тому не враховані в нашому вірші. Клас, на який ми посилаємося, згаданий в Господніх словах: “Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і

навчіться від Мене,.. і знайдете спокій душам своїм” (Мт. 11: 28, 29). Безперервні домагання з боку самолюбства та гріха не приносять серцю спокою, проте часто створюють труднощі, які ведуть стомлених до великого Носія гріхів, до найкращого Приятеля.

Чи є сприятливіший час, ніж початок року, щоб укласти нашу велику домовленість з Господом, яка зробить нас справжніми учнями, — угоду самопожертви, самозречення, самопосягати, щоб взяти хрест і йти, куди б Господь нас не вів, знаючи, що кінець мандрівки буде славним та блаженним. Більше того, випробування на цьому шляху до Небесного Царства принесуть благословення і будуть для добра, тому що Ісус буде ділити їх разом з нами.

R4931 (1911 p.)

ОЧІКУВАННЯ НА МЕСІЮ

Малахії 3: 1; 4: 3

“Ангол заповіту, Якого жадаєте. Ось іде Він, говорить Господь Саваот! І хто витерпить день Його прибуття?.. Бо Він як огонь той у золотаря і як у пральників луг”
(Малахії 3: 1, 2).

Пророцтво Малахії, найбільш знаменні риси якого становлять наш нинішній урок, завершує Старозавітний канон. Воно містить не тільки Божественний докір гріху, але й Божественну обітницю порятунку, і цілком відповідає часу, до якого його загально відносять — періоду Неемії. Ізраїлю залишалось показати повне каяття і запровадити повноцінні реформи. Таке реформування добре відповідає нашим дням. У своїй удаваній відданості ізраїльтяни обкрадали Бога й бідніли самі. Тому їм потрібно було зрозуміти, які великі благословення вони матимуть, якщо всім серцем будуть служити Царю царів.

Юдеї, порівнюючи себе з іншими народами, усвідомлювали, що оскільки вони є Божим народом, то вони більш відповідальні від інших народів, і якщо вони стоять вище як народ, то тільки завдяки неодноразовим і суворим покаранням. Вони навіть запитували, чи варто бути “вибраним Божим народом”? Народом довкола них, зарозумілим і пихатим, велося в

земних справах набагато краще, ніж їм. І вони не могли цьому протистояти. Вони забували, що існують як народ для певної цілі, і тому, щоб зробити їх придатними для Божественної служби в майбутньому, на них були дозволені труднощі, які мали їх випробувати й були дійсними проявами Божественної милості. “Хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари,.. то ви... не сини”.

Урок майбутньої нагороди представлений словами: “Тоді говорили між собою ті, що Господа бояться. Господь прислухався, почув, і перед Ним почала списуватись пам'яткова книга для тих, що Господа бояться і поважають Його ім'я. Вони будуть Моїми, — говорить Господь сил, — в той день, що Я готую, стануть Моїм скарбом” (Мал. 3: 16, 17, Хом.).

ІЗРАЇЛЬ — ОБРАЗНИЙ І ПОЗАОБРАЗНИЙ

Вищенаведене продемонструвало, скільки всього в пророцтвах про милості Ізраїлю має виконатися — частина в тому, що має зазнати духовний Ізраїль, а частина в тому, що має зазнати тілесний Ізраїль. Вірні Юдейського віку, Авраам, Ісак, Яків та всі пророки, обов'язково отримають велику нагороду. Коли Царство Месії

буде запроваджене на духовному рівні, невидиме для людей, ці Стародавні Гідні, яких свого часу називали батьками, матимуть дуже почесну службу, пов'язану з Царством, коли вони будуть його земними представниками і виразниками: “Замість батьків Твоїх будуть сини Твої [Месії], їх по цілій землі Ти [Месія] поставиш володарями [правителями]” (Пс. 45: 17).

Духовний Ізраїль, як показує історія, є великим Месією, на якого так довго чекали юдеї. Цей Месія має багато членів — Ісуса, Голову, і Церкву, Його членів. Цей Месія, Ісус та Його члени, Наречена, становить Духовне Насіння Авраама — “зорі на небі”. Вони спочатку повинні бути укомплектовані й прославлені в силі Царства, перш ніж Стародавні Гідні можуть отримати своє благословення на земному рівні й перш ніж тілесний Ізраїль може зібратися до них як осередок Божого Царства на землі, до якого остаточно полинуть всі нації, народи, племена та мови, щоб мати частку в благословеннях Нової Угоди Ізраїлю. Про них св. Павло каже: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння [зображене Ісаком] й за обітницею спадкоємці” (Гал. 3: 29). Вони мають бути Божими коштовностями на духовному рівні, так само як вірні юдеї минулого мають бути коштовностями на земному рівні, назначеними, обраними на видатне становище, пов'язане з Царством Месії.

“ПОСЛАНЕЦЬ УГОДИ”

Ізраїльтяни, розчаровані власною неспроможністю виконати Закон і здобути обіцяні ним благословення, отримали підбадьорення від Господа обітницею, що одного дня з'явиться великий Месія (більший, ніж Мойсей), з яким Бог укладе Нову Угоду для них. Ця Нова Угода буде вищою від старої, бо матиме кращого Посередника, адже Ізраїль вже мав досконалий Божий закон. Новий Посередник також не пом'якшить Закон. Користь, яку Він принесе буде в тому, що Його Угода та Жертва за Гріх виявляться більш дієвими, ніж встановлені Мойсеєм, бо вони назавжди заберуть гріх і дадуть охочим ізраїльтянам нове серце, серце з плоті, після чого дадуть вічне життя на умові збереження ними тісних стосунків із Всемогутнім.

Єремія, вдаючись у подробиці, каже: “Ось дні наступають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт. Не такий заповіт, що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського... Їхню провину прощу, і не буду вже згадувати їм гріха” (Єр. 31: 31).

Відтоді Месія був надією Ізраїлю, прихід Якого мав принести їм благословення Нової Угоди. З того часу вони чекали на Нього. Ми можемо тільки захоплюватися наполегливістю юдейської віри, їхньою відданістю Богу! Як не помітити, наскільки сильно це відрізняється від їхнього попереднього невір'я та ідолопоклонства! Хто ще сумнівається, що Бог далі любить Свій народ, якого передбачив наперед і якого обіцяв зібрати знову — назад до їхньої власної землі та до Його милості під Новою Угодою (Рим. 11: 25).

Та пророк Малахія виразно дає зрозуміти, що довге очікування Посланця Нової Угоди, Яким юдеї так захоплювалися і Якого так сподівалися, могло принести знеохочення. Сказано, що Його день вимагатиме зусиль: “І хто встоїть, коли Він з'явиться?” “І хто витерпить день Його прибуття?” (Мал. 3: 2). З цього виникає, що небагато хто витерпить, небагато хто встоїть, але більшість впаде.

Подана і причина цього. Він буде вимагати такої чистоти, такої святості, що тільки деякі виконають Його вимоги. Проби, які Він вважає обов'язковими, будуть немов пральників луг, який є ворогом усякої плями на білій одежі. Його вимоги будуть як вимоги очищувача срібла: усі домішки мають бути забрані в печі, такій гарячій, щоб їх можна було відділити. Така проба займе досить часу, і Він сидітиме, як сидить очищувач, уважно стежачи, щоб жар не був ані занадто великий, ані занадто малий, а час — ані занадто довгий, ані занадто короткий.

Великий Месія, Посланець Нової Угоди, почав Свою працю перетоплення й очищення понад вісімнадцять століть тому, дотримуючись Божественного правила: “Перше ж юдєєві“. Він почав перетоплювати та очищати священницький клас, щоб той був із Ним у славній Месіанській праці. Юдеям першим дістався привілей бути позаобразними левитами. Тисячі з них відгукнулися в П'ятидесятницю й згодом, але їх

було замало, щоб доповнити встановлене число духовних ізраїльтян, членів Тіла Месії.

Відтоді праця вибору триває вже вісімнадцять століть. Бог кличе й притягує зі всіх народів, і великий Очищувач перечистить тих, хто відгукнувся. Якщо вони страждають за праведність, то беруть участь у стражданнях

Месії, щоби також вважатися гідними ділити Його майбутню славу. Скоро “вибране” число доповниться; кров Нової Угоди стане дієвою за Ізраїль і за всі племена землі, і на цій основі почнеться Месіанське Царство, тобто царювання праведності.

R4930 (1911 p.)

НАЙБІЛЬШИЙ ПРОРОК

Луки 1: 57-80

“Благословенний Господь, Бог Ізраїлів, що зглянувся й визволив люд Свій” (вірш 68).

Про Івана Христителя Ісус сказав так: “Кажу вам: Між народженими від жінок нема більшого понад Івана. Та найменший у Божому Царстві той більший за нього” (Лк. 7: 28). Ці слова дуже істотні, бо показують нам, що Іван був останнім з пророків, звіщаючи прихід Месії й початок великої праці вибору з-посеред грішників відданого класу, який мав бути разом з Відкупителем у Його Месіанському Царстві та славі. Іван не міг належати до класу Царства. Його велична праця припинилася перед завершенням жертви Відкупителя — перед настанням благословень П’ятидесятниці, коли деякі були прийняті як співспадкоємці з Христом у Його Царстві. Сам Іван, здається, розумів це, бо сказав: “Хто має заручену, той молодий”, а я — дружок Молодого і радий чути Його голос (Ів. 3: 29).

ІВАН — “МИЛІСТЬ ВІД БОГА”

Іван Христитель народився саме так, як заповідав ангел Гавриїл. Восьмого дня його обрізали та дали йому ім’я. Родичі наполягали на імені його батька, та батько й мати назвали його Іваном, після чого до німого Захарії одразу повернулася мова. Його віра зміцнилася. Він затріумфував над усіма сумнівами і показав це, коли дав ім’я, про яке казав Гавриїл. Ім’я Іван має чудове значення — “Милість від Бога”.

Іван був особливою людиною в тому, що не мав іншої мети, іншого прагнення в житті, окрім бажання бути Божим посланцем — проповідувати Його Помазанця і приготувати народ до важких випробувань та перевірки характеру, які, як звістив Малахія, придуть разом зі з’явленням Месії, Який “засяде, як

той, що топить і прочищує срібло. Очистить синів Левія,.. і вони будуть тими, що приносять Господеві жертву справедливо” (Хом.). Тому під час свого служіння Іван сказав: “Боже Царство наблизилось”. Віруйте в благо вість. Покайтесь, наверніться. Будьте готові до участі в цьому Царстві.

Труднощі прийшли несподівано. Месія не народився як спадкоємець земних багатств, титулу чи репутації, і те, чого Він зазнав, а також Його вчення відрізнялися від усього, чого сподівалися законовчителі. Опозиція з боку грішників, а також несприйняття Ісусом неправди та лицемірства того часу принесли вогонь, який став очищенням для деякого з них, зробивши їх позаобразними левитами, посвяченим народом, з якого багато стали позаобразними священиками, віддаючи своє тіло на живу жертву, стаючи послідовниками Відкупителя.

ПРОРОЦТВО ЗАХАРІЇ

Св. Петро виразно говорить про пророків Старого Завіту, кажучи, що “звіщали його [пророцтво] святі Божі мужі, проваджені Духом Святим”. Він дає зрозуміти, що вони часто говорили правди, глибші й ширші, ніж самі це усвідомлювали — правди, які повною мірою мали бути об’явлені тільки в майбутньому. Це вірно і в стосунку до пророцтва Захарії, про яке йдеться в цій лекції. Вірші 68-70 становлять першу частину пророцтва: спочатку воно говорить про славу для Бога, Джерело всякого доброго й досконалого дару. Йому належить уся честь і хвала за виконання давніх милостивих обітниць, Він “зглянувся й визволив люд Свій! Він ріг спасіння підніс нам у домі Давида, Свого слуги”, на основі цих обітниць. Тут, як зазвичай

є в пророцтвах, про речі, які мають виконатися, сказано, немовби вони вже відбулися.

Оскільки Іван Христитель народився за шість місяців до Ісуса, то це означає, що тоді, коли було дане це пророцтво, зачаття Ісуса вже відбулося. Святий Дух говорив про речі, які вже почалися, але ще не завершилися, проте немовби вже виконалися. Він “зглянувся й визволив люд Свій”. Слово “визволив” стосується не тільки викупної праці, виконаної Ісусом у посвяченні Свого життя при хрищенні й до завершення жертви на Голгофі, але є достатньо широким, щоб охоплювати всю працю навернення людства.

Мала частина нашого роду (“вибрані”) на вернула під час Євангельського віку. Однак Святе Письмо запевняє нас, що тисячолітнє Месіанське царювання буде з метою відкупити, повернути з-під влади гріха та смерті Адама і тих його дітей, які будуть готові прийняти Божественну милість, коли вона буде представлена їхній увазі. Тому важливість цієї першої строфи, першої частини цього поетичного пророцтва така: Господу нехай буде хвала за те, що прийшов час на велике благословення, обіцяне з давніх-давен.

ВИЗВОЛЕННЯ ВІД ВОРОГІВ

Друга частина, друга строфа цієї пророчої поеми міститься у віршах зі 71 по 75. Вона стосується визволення Божого народу від влади його ворогів. Важлива думка в тому, що ніхто, окрім Божого народу, ніколи не буде визволений від згаданих тут ворогів. Однак багато хто в минулому, як і тепер, був ворогом через злі вчинки — не навмисне злим, але засліпленим богом цього світу, оманюю багатства, слабкістю деградованої плоті й т. д.

Під час тисячолітнього царювання Месії, коли всі сліпі очі розплющатся і всі глухі вуха відчиняться, коли знання про славу Божого характеру буде виразно об’явлене, а жажливість гріха — повною мірою показана, багато тих, кого сатана сьогодні самовільно забрав у полон, схилять свої коліна перед Еммануїлом і визнають устами на славу Богу. Іншими словами, Ісус назвав Своїх послідовників Своєю “Малою Черідкою” теперішнього часу. Але під час Свого славного царювання Він збере іншу отару. Він сказав: “Також маю Я інших овець, які не з цієї

кошари, Я повинен і їх припровадити... І буде отара одна й Один Пастир” (Ів. 10: 16).

“Одна отара й Один Пастир” не означає, що всі вівці будуть тієї ж природи. Навпаки, апостол говорить, що мета Божого Плану — остаточно “усе об’єднати в Христі [Пастирі], що на небі, і що на землі” (Еф. 1: 10). Серед “всього” цього Церква, Наречена, буде головною, на рівні божественної природи. Велика Громада, херувими та ангели будуть наступними по порядку, а відкуплене та відновлене людство у своїй людській досконалості буде найнижчого рангу в Божественній кошарі.

Св. Павло говорить про ворогів, від яких весь Божий народ остаточно буде визволений. Сатана є ворогом. Він буде зв’язаний на тисячу років і остаточно знищений. Гріх є ворогом, якого вдасться придушити у його різному вигляді під час Царства Месії. Читаємо: “Як ворог останній смерть знищиться”, а з нею гріб. Адамової смерті більше не буде. Ніхто вже не буде під її владою. Влада воскресіння звільнить усіх. Тільки ті, які грішать свідомо, навмисне, помрут Другою Смертю, яка не є ворогом.

ПІДГОТОВЧА ПРАЦЯ

Третя частина, третя строфа цієї пророчої поеми говорить про працю, виконану перед величним завершенням знищення всіх ворогів і підняття всіх, гідних того, щоб стати Божими синами. Про це написано у віршах зі 76 по 79. Там сказано про те, як Іван Христитель буде предтечою особливого Господнього Слуги, Ісуса, щоби прокласти шлях для Його великої праці. Ця велика праця полягатиме в тому, щоб дати знання про спасіння тисячам, які вже були Божим народом, показати їм “високий поклик” теперішнього Віку. Ось так завдяки ласкавому милосердю Церква бачить “Ранкову Зорю”, “Світову Зірницю”, яка світить на неї перед сходом Сонця Праведності, яке розсіє темряву людства під час царювання Месії. Це менше світло теперішнього часу сяє в серця віруючих силою, яка освячує і запалює їх ревністю до Правди. Вони, у свою чергу, сяють на тих, які сидять у тіні смерті. Ця “Ранкова Зоря” веде ноги святих шляхом миру, навіть якщо вони ще є в часі утиску і перед запровадженням Нової Епохи.

БУДЬТЕ ГОТОВІ ДО ЦАРСТВА

Луки 3: 1-17

*“Покайтесь, бо наблизилось Царство
Небесне” (Матвія 3: 2).*

Іван Христитель був останнім з пророків, тому Ісус сказав, що ніхто з них не був вищим від нього: “Між народженими від жінок не було більшого над Івана Христителя. Та найменший у Царстві Небеснім той більший від нього” (Мт. 11: 11). Кожний член класу Небесного Царства повинен бути вищим від Івана через зачаття Святим Духом. Такі особи вважаються членами Дому Синів, тоді як пророки належали до давнього Дому Слуг: “Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга... Христос же, як Син, у Його домі. А дім Його ми” (Євр. 3: 5, 6; Ів. 1: 13).

Бог постановив від заснування світу, що Він відкупить людину і встановить Своє Царство, щоб повернути людей зі стану гріха та смерті. Відкупитель світу мав бути Царем, через тисячолітню діяльність Якого вчинки сатани будуть понівечені, голова змія буде розчавлена, а людство буде підняте з гріха та смерті і повернеться до стану, в якому Адам був на початку — “дуже добре”. Слухняні навчаться з досвіду великого уроку, цінного на всю вічність. Свідомі противники будуть знищені без надії та виправлення. Та спочатку з-посеред відкуплених буде вибрана мала громада, щоб разом з Відкупителем виконувати Його велику працю. Вони будуть зватися Царством — класом Царства, Царською Сім’єю, Синами Бога.

Бог обіцяв Аврааму, “другу Божому”, що це велике благословення прийде для людства через його нащадків, і всі спасенні будуть знані як його нащадки, ставши членами-прозелітами Ізраїлю. Месія за обітницею також мав бути насінням Авраама, і через цього Месію тілесні нащадки Авраама отримають благословення і стануть знаряддям благословення всіх народів. Одна річ не була пояснена Авраамові: що Месія матиме громаду співспадкоємців, вибраних з-посеред людей, яка буде вважатися “Тілом Христа”, тобто “Нареченою, Дружиною Агнця”.

НЕОДМІННО СПОЧАТКУ ЮДЕЄВИ

Хоча Бог не згадав цей вибраний клас, який, як Він задумав, повинен бути членами

Месії, тобто Його Нареченою, тим не менше, Бог постановив, що нагода стати членами цього вибраного, особливого класу перш за все повинна бути дана тілесному насінню Авраама. Під час трьох з половиною років служіння Ісуса й наступних трьох з половиною років після Його смерті привілей стати Його Нареченою та співспадкоємицею був обмежений до Ізраїлю за плоттю.

Пізніше він був даний на рівних умовах також поганам. Святий Павло розповідає, що було потрібно, щоб Євангельське Послання було спочатку дане юдеям, бо таким був Божественний порядок. Але він додає: “Чого Ізраїль шукає [найкращого з Божих дарів, привілею стати членами духовного Ізраїлю], того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи [стали засліплені]” (Рим. 11: 7). Це засліплення не є назавжди, а лише до укомплектування вибраного, духовного класу. Тоді засліплення має проминути, й Ізраїль має спастися, тобто повернутися до Божественної милості, втраченої вісімнадцять століть тому (Див. Рим. 11: 25-33).

Тим часом справи з тілесним Ізраїлем продовжувалися так, немовби Ісус у плоті мав незабаром зайняти Престол, немовби Його учні в плоті мали бути Його Нареченою, немовби юдейський народ мав бути звеличений і вжитий як Божественний шлях, немовби в той час мала виконатися обітниця: “І благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі”.

“МОЄ ЦАРСТВО НЕ ІЗ СВІТУ ЦЬОГО”

Виходячи з цієї пропозиції, яка, як Бог знав наперед, не буде прийнята достатнім числом юдеїв, Він послав Івана Христителя сповістити про Ісуса, немовби Той буде Царем юдеїв у плоті, і сповістити про Його Царство, немовби воно буде негайно встановлене. Проте Бог увесь час знав про розп’яття Свого Сина і передбачив його, знав, що в той час тільки почнеться вибрання обраної Церкви і потрібно буде понад вісімнадцять століть, щоб його завершити — потрібно буде понад вісімнадцять століть чекати на Царство, аж клас Царства буде готовий в імені та силі

Бога взяти панування над землею, під усіма небесами.

Як Ісус сказав, що “Мое Царство не із світу [віку] цього”, і не встановив Свого Царства при першому приході, а тільки почав працю покликання “вибраних”, так праця Івана Христителя була тільки для юдеїв, і він, відповідно, був тільки позаобразом Іллі. Більший позаобраз Ісуса, а також Іллі та Івана як Його попередників, ми можемо бачити зараз. Ісус у плоті й усі Його вірні члени в плоті протягом вісімнадцяти століть становили позаобраз Івана Христителя. Їхнє послання протягом усіх цих століть було до тих, хто його чує: “Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне”. Позаобразний Цар, чиє Царство вони звіщають, складається з прославленого Ісуса та Його прославленої Нареченої за завісою. Вони незабаром приймуть Царство і будуть царювати славним чином як Насіння Авраама, щоб благословити всі покоління землі.

Церква кликала в “пустині” в тому значенні, що була відчужена й відокремлена від світу. Вона кликала до всіх, хто міг чути заклик приготуватися до Царства Месії. Вона розповідала більш повно, ніж це робив Іван Христитель, про наслідки Царства Месії — про підняття долин (підняття вбогих), про виправлення викривленого і згладжування нерівного, щоб кожна плоть могла побачити, оцінити, зрозуміти й відчути Боже спасіння. Іван і Церква сповіщають про те, що це спасіння має прийти через Ісуса та Його прославлену Наречену в силі Царства. Ми робимо наголос на тому, що як Іван Христитель був позаобразом Іллі та предтечою, вісником Ісуса, так Церква, тільки в більш істотному значенні, є вищим позаобразом Іллі й ще більш особливим вісником Месіанського Царства.

“РОДЕ ГАДЮЧИЙ”

За днів Івана натовпи прагнули належати до класу Царства, при цьому тримаючись своїх явних гріхів. Так само було весь цей вік. Єдиними, які могли справді претендувати на те, щоб належати до духовного Насіння Авраама, були ті, які показували каяття у своєму гріху і відданість Богу через повне посвячення протистояти гріху й бути послідовниками Учителя до самої смерті — до того ж ганебної, якщо потрібно.

Він сказав, що незабаром “сокира” буде вжита до цього народу. Обрізання більше не приносило результату. Кожний повинен був або принести добрий плід або бути зрубаним й киненим у “вогонь” — великий час утиску, яким закінчився вік. Люди питали Івана, що їм робити після покаяння. Він відповів, що ті, у кого зайвий одяг, повинні бути готові дати його або позичити усякому, хто не має, а ті, у кого вдосталь їжі, повинні дати її потребуючим. Так вони покажуть каяття у самолюбстві та безсердечності, які свідчили про їхню гріховність — покажуть стан серця, потрібний для прийняття Ісуса.

“ЧИ ХРИСТОС ТИ?”

Коли збирачі податків прийшли до Івана і, каючись, запитали: “Як нам вести своє життя?”, він відповів: “Не вимагайте більше, ніж наказує Закон”. Вояки також каялися і питали Івана, як їм жити: “Що нам робити?” Він відказав: “Не чиніть насильства, ані не домагайтесь нічого безпідставно; задовольняйтесь своєю платнею”. Так ви покажете своє каяття і бажання виконувати Божественну волю, бо такий шлях дуже відрізнятиметься від того, до чого ви звикли. Попри те, що Іван проповідував вдовольнятися наявним, його схопили як порушника спокою й обезглавили.

Дух очікування витав у повітрі, й дехто з народу, захоплений вченням Івана, питав, чи він часом не Месія. Іван одразу відповів: “Ні, мое хрищення є тільки водою”. Хрищення Месії буде хрищенням “духом та вогнем”. “У руці Своїй має Він віячку, і перечистить Свій тік: пшеницю Свою Він збере до засіків, а половику попалить у вогні негасимім” (Мт. 3: 11, 12).

“НАБЛИЖАЄТЬСЯ НА НИХ ГНІВ ДО КІНЦЯ” (Гиж.)

Речі, які Іван пророкував про Ісуса, частково виконалися понад вісімнадцять століть тому, однак в іншому значенні вони ще тільки мають виконатися. Вони виконалися в стосунку до юдейського народу. Ісус дійсно христив декого з них Святим Духом у П’ятидесятницю, а згодом всіх вірних “справді ізраїльтян”. Потім Він христив невірних вогнем — часом утиску. Св. Павло пише про цей утиск: “Наближається

на них гнів до кінця” (Гиж.), щоб виконалося все “написане в Законі і пророках” про них. Ісус проводив жнивну працю тільки для юдейського народу. Він збирав їхню пшеницю до клуні Євангельського віку через зачаття їх Святим Духом у П’ятидесятницю і після цього “спалив” народ у часі утиску, яким закінчився їхній вік, у 70 р. н. е.

Та зараз є ще більше виконання, всесвітнє. У кінці цього Віку весь клас “пшениці” має бути

зібраний до небесної клуні через зміну в Першому Воскресінні, а в грядущому часі утиску всі інші, не справжня Церква, будуть відтяті від спільності з Церквою і від всякої нагоди членства в ній. Вони як “кукіль” будуть спалені — повернуться до рівня решти людства. Та, дякувати Богу, у той час почнеться праця благословення мас, і всі покоління землі отримають благословення через славне Месіанське Царство!

R4958 (1912 p.)

ДИТЯ З ВІФЛЕЄМУ

“Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, він же Христос Господь. І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах” (Луки 2: 11, 12, Хом.).

ЧОМУ ЧЕКАЛИ НА ЦЕ ДИТЯ?

Чому всі люди чекали на Нього, коли Він мав народитися? Що таке особливе мало бути пов’язане з Ним, що спонукувало Ізраїль сподіватися Його народження? Відповідь на це запитання така: Бог дав обітницю століттями раніше, і ця обітниця ще не виконалася. У ній містилася думка, що має народитися свята дитина, що якимось чином (цього обітниця не пояснювала) ця дитина принесе благословення, якого потребує світ. Тому кожна мати-ізраїльтянка дуже прагнула стати матір’ю сина, а не дочки, сподіваючись, що саме вона буде матір’ю цієї обіцяної дитини. Так минали роки, аж врешті ця дитина народилася.

Підставою такого сподівання була обітниця, яку Бог дав Авраамові, кажучи: “І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі”. Відтоді Авраам почав виглядати це обіцяне Насіння — обіцяну дитину. Він приглядався передусім до власних дітей, аж врешті йому було сказано, що це не буде хтось безпосередньо з його дітей, а ця дитина — Насіння Авраама — має народитися через його дітей, у якомусь віддаленому часі. Відтоді всі ізраїльтяни чекали на народження цієї дитини, яка мала принести благословення.

Але чому так потрібен був Месія? Чому взагалі потрібно було чекати на народження цієї дитини? Відповідь на це запитання є в тому, що у світ увійшов гріх; що Бог помістив наших

перших батьків — святих, чистих, вільних від гріха — у славних умовах Саду в Едені з усякою сприятливою перспективою і вічним життям у їхньому розпорядженні, якщо вони далі будуть у згоді з Богом. Але через свою неслухняність вони потрапили в Божественну немилість і під вирок смерті. Цей вирок смерті приніс зі собою біль, смуток, сльози, зідхання, плач і смерть — лиха внаслідок гріха.

Наш Небесний Отець сказав до перших батьків (і це були перші слова, що Він дасть їм визволителя), що “насіння [жінки]... зітре... голову [змія]”. Змій у цьому виразі означав сатану — усі сили зла, усе, що протистоїть людству, усе, що протистоїть благословенням, які Бог дав людям і які вони втратили через неслухняність. Але обітниця була невиразною, і вони мало розуміли про “Насіння жінки” і про те, як вдасться “стерти голову [змія]”. Вона тільки натякала алегоричним чином на велику перемогу над гріхом і сатаною без пояснення, як це відбудеться.

Тож людство продовжувало вмирати; людей далі змагав біль і смуток; вони продовжували сходити до гробу. Вони розуміли, що потрібно, щоб прийшов Спаситель і визволив їх від влади гріха, від кари смерті за гріх — Спаситель, який би став, іншими словами, Життєдавцем. Вони вмирили і потребували нового життя. Таким є зміст слова Спаситель у мові, яку використовували наш Господь і апостоли. Люди надіялися і сподівалися, що Бог пошле їм Життєдавця.

Ось чому вони так переймалися обітницею, даною Аврааму: “І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі”, — знаючи, що вони отримають визволення від гріха

та смерті. Жодним іншим шляхом людство не могло отримати благословення. Неможливо було благословити людство інакше, ніж через звільнення його від гріха та смерті. Тому Святе Письмо говорить нам про Боже співчуття, про те, що Бог споглянув зі Свого святого помешкання і побачив наш смуток, почув, образно кажучи, “стогін в’язнів” (людства), як всі стогнуть і змучені від важкої праці під карою смерті, хтось маючи менше болю, хтось — більше, хтось — менше смутку, хтось — більше, але всі стогнуть і змучені від болю.

Але Бог змилосердився. Читаємо, що “Він з висоти своєї святині подивився”, і ось немає ні співчутливого ока, ні руки, яка б спасла, та “Йому допомогла правиця Його та святе рамено Його”. Саме таку обітницю отримав Авраам: що з його нащадків прийде Той, Хто буде Спасителем світу. А оскільки ця обітниця була дана Аврааму та його Насінню, вони вважалися відокремленими від усіх націй та народів. Тільки юдейському народу належала ця велика честь: що через них мало прийти це спасіння. Отже, відтоді юдеї говорили про себе як про Божий народ, про народ, який Бог обіцяв благословити і через який мав принести благословення всім іншим. Тому всіх інших людей називали язичниками (тобто народами, бо таким є значення цього слова). Ізраїль був відокремлений, тому що Бог уклав з ним Угоду, а не з іншими. Але Божа Угода з Ізраїлем була задля благословення всіх інших: “І благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі”. Ось відповідь, чому народилося це чудове дитя.

ЯК ВОНО БУЛО ОСОБЛИВИМ — СВЯТИМ, НЕЗЛОБИВИМ, НЕВИННИМ?

Як воно могло бути Спасителем? У чому воно могло відрізнитися від будь-якого іншого немовляти? Чому інше дитя не могло бути тим, через кого має прийти спасіння? Біблія відповідає, що спасіння не могло прийти для людства, доки не буде задоволена Справедливість у справі первісного гріха. Це мало бути першою умовою. Вирок “Вмираючи помреш” (Diaglott), винесений першій людині, потрібно було урівноважити, перш ніж світ міг отримати благословення.

А чому б не мала померти якась інша людина? Тому що всі були під вирокком первісного осуду, і

ніхто не міг бути викупом-ціною, заміною. Звідси потреба в особливо народженому немовляті, яке відрізнялося від кожного іншого немовляти. У чому ж полягало Його інше народження? Біблія пояснює нам дуже виразно, що Воно не було зачате земним батьком. Хоча Марія була заручена з Йосипом, однак ця дитина не була від Йосипа. Біблія пояснює, що дитина була особливим чином зачата Божественною силою в її матері, хоча та далі була “дівою”, коли народила цю дитину.

Так представляє справу Святе Письмо. І хоча для декого, можливо, це не зовсім зрозуміло, проте Боже Слово беззаперечне. Якщо Відкупитель не був досконалий, то Він не міг бути Спасителем світу. Обіцяне відкуплення передбачало, що Ісус буде досконалим, що Він буде таким, як перша людина перед своїм гріхом. “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих”; “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть”.

Тому Він, як стверджує апостол, мав бути “святим, незлобимим, невинним, відлученим від грішників” (Євр. 7: 26). Він мав бути зовсім іншим, відмінним від людства, коли йдеться про грішні риси. Коли б ми мали час, було б цікаво вникнути в наукові аспекти того, як досконала дитина могла народитися від недосконалої матері. Коли б ми мали зародок досконалого життя, ми б могли мати досконалу дитину від недосконалої матері. Коли селекціонер хоче виростити еталон для свого стада, він вибирає гарного самця худоби, чи козла, чи барана і цим покращує все стадо. Так само коли б ми мали досконалих батьків, ми би скоро мали досконалий рід. Але немає батька, який би міг дати досконалу дитину. Тому в цьому випадку було потрібно (і Святе Письмо стверджує, що так було), щоби Бог дав зачаття цьому Синові силою згори. Отже, те, що народилося від “дів”, було іншим, відмінним від усього людства. Його життя походило не від земного батька, а від Його Небесного Отця.

КИМ БУВ ТОЙ, ХТО НАРОДИВСЯ?

Написано, що перед тим, як Ісус став плоттю, Він вже існував, як сам сказав: “Перш, ніж був Авраам, Я є”. Також в одній зі Своїх молитов Він сказав: “І тепер прослав, Отче, Мене Сам у

Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав”. Об’явитель розповідає, що Він був “початком Божого творива”, а Павло каже, що “все сталося Ним”. Тому наш Господь Ісус був не тільки початком, але й активним представником Отця у всій творчій праці в ангельському світі та в створенні людства, а також всього, що було створене.

Усю справу підсумовує апостол Іван. Наведемо більш дослівний переклад фрази “На початку було Слово” (WTV) (Вираз “Слово” в грецькій мові звучить “Логос”. За цим словом “Логос” ховається думка, що в давні часи цар, замість того, щоб говорити свої накази прямо до народу, сідав за ґратчастою огорожею, а його Логос, його посланник, слово, представник, стояв перед огорожею і голосно промовляв слова царя до народу. Люди бачили не самого царя, а Логоса. Ось так Святе Письмо наводить картину того, як Ісус був точним представленням Небесного Отця, Тим, через Кого Небесний Отець дав Себе пізнати, — Словом, Логосом. Тому читаємо в першому розділі Єв. Івана): “На початку був Логос і Логос був з Богом, і Логос був богом. Він був із Богом на початку. Через Нього постало все, і без Нього не постало нічого”.

Іншими словами, Ісус був безпосереднім Творцем всього. Він був Божественною Силою, Знаряддям, Словом, Посланцем, Логосом Єгови. Він займався усією великою працею творення, але сам був першим безпосереднім Божим творивом, Первородним з усіх створінь, щоб у всьому мати першість — перше місце.

Коли настав час для нашого Небесного Отця дати зрозуміти Свій великий задум благословити світ, Він дав можливість Первородному (зачатому Отцем) стати слугою в цій великій праці, яку Він постановив виконати для людства. Відповідно, Святе Письмо стверджує, що задля “радості, яка була перед Ним, [Він] перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором”. І тепер Він сів по правиці Величі на висоті. Цю велику нагороду Він отримав за Свою слухняність до смерті, смерті на хресті.

Апостол каже про Нього, що Він був багатим, але заради нас став бідним, щоб через Його убогість ми стали багатими. Апостол розповідає, як Він залишив славу, яку мав у Отця, і упокорив Себе до людської природи. Чому? Бо, як вже

стверджувалося, було потрібно, щоб хтось став Відкупителем людини. Ангел не міг відкупити людину, ані якась тварина не могла відкупити людину. Божественний Закон є “око за око, зуб за зуб”, людське життя за людське життя. Це мало навчити нас великого уроку: якщо досконале людське життя було засуджене на смерть, то потрібне досконале людське життя, щоб його відкупити. Тому потрібно було, щоб Ісус став “людиною Ісусом Христом”, щоб “за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх”.

ЯКІ НАСЛІДКИ ЦЬОГО?

Наслідком було підтвердження Його вірності. “Подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної” — найбільш ганебної форми смерті. Отцю вподобалося випробувати Його таким чином — не тільки через смерть, але й через найбільш ганебну форму смерті, коли Він вмирав як злочинець, розп’ятий між двома лиходіями. Яка страшена ганьба вмирати так!

Навіть для нас, у нашій недосконалості, це було би досить ганебним, тоді як для Нього, досконалого, “святого, незлобивого, невинного, відлученого від грішників”, це, мабуть, було причиною глибокого та болісного переживання. Закінчивши віддавати Своє життя, у кінці трьох з половиною років, Він вигукнув: “Звершилось!” Що саме? Не Його праця, бо велика її частина ще була попереду! Він тільки завершив цю частину праці, завершив віддавати Своє життя як викупну ціну.

Що далі? Після смерті настало Його воскресіння, і ми читаємо, що “Бог воскресив Його третього дня”. За Писанням Він устав з мертвих як славна істота — “Сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”. “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця” (Фил. 2: 10).

Але ми ще не бачимо, щоб усі коліна схилювались перед Ним. Чому? Святе Письмо розповідає, що перед тим, як Він почне Свою

велику працю для світу, Він спочатку виконає працю для вибраних, Церкви, для тих, хто прагне йти Його слідами, — зібрати зі світу Наречену, яка має співпрацювати з Ним у всій великій праці Отця. Це єдина праця, яка ще є в процесі виконання, і вона відбувається вже понад вісімнадцять століть. Бачимо, як Він збирав святих з-поміж юдеїв, “справді ізраїльтян, що немає в них підступу”. Не знайшовши достатнього числа, Він продовжував збирати їх з усіх націй, племен, мов та народів.

Апостол розповідає, що коли цей клас Нареченої з'єднається з Ним, він стане частиною Насіння Авраама, як читаємо: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці” (Гал. 3: 29). Це твердження стосується обітниці, даної Аврааму, що через нього та його Насіння благословляться всі племена землі. Звідси бачимо працю, яку Христос виконує зараз.

Запрошення стати Нареченою Христа є дуже особливим запрошенням, і ті, які будуть Його, повинні йти “вузькою дорогою”. Якщо вони будуть сидіти на Його Престолі, то повинні страждати з Ним. Якщо вони страждають з Ним, то також будуть ділити Його славу. Отже, не тільки “Христові страждання та слава, що прийде по них”, мали виконатися в нашому Господі Ісусі особисто, але Він був прикладом для всієї Церкви, яка виправдана вірою в Його кров. Вона має частку з Ним у Його стражданнях і матиме частку в Його славі. Вона також має частку в Першому Воскресінні, як про це каже Об'явитель: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6).

Святий Павло каже: “Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа”, “щоб пізнати Його й силу Його воскресіння” (особливого воскресіння) до божественної природи. Як? Уподоблюючись Його смерті, бо “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати”.

ЩО В МАЙБУТНЬОМУ?

Усі племена землі повинні отримати благословення, як було початково обіцяно в

Едені: “Насіння [жінки] зітре голову [змія]”. Також св. Павло стверджує в 16 розділі Листа до Римлян: “Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги”. Отже, наступною по порядку справою в запровадженні Божого Плану буде розчавлення сатани й знищення гріха. Коли і як це буде зроблено? Як тільки закінчиться цей вік, бо він є лише для розвитку класу Нареченої. Тоді настане обіцяна Вільна Благодать для всіх поколінь землі. Настане Царство Месії. Він обіцяв, що коли Він буде царювати, то Його вірні царюватимуть з Ним: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його”. Уся Церква буде разом із Ним у Його великому Месіанському Царстві, “і Він запанує від моря до моря, і від Ріки аж до кінців землі”. “Схилиться кожне коліно перед Ним, і визнає Бога кожен язик”; “земля буде повна пізнання Господнього”. Уся земля стане немов Сад Едену. Втрачений Рай стане Відновленим Раєм. Людині повернеться Божественний Образ, втрачений в Адамі. Людська природа буде приведена до досконалості. Натомість Церкві дістанеться славна нагорода божественної природи. Вона буде схожою на свого Господа, буде сидіти по Його правиці й благословити світ людства. Людина не тільки стане досконалою, маючи все, що мав Адам, але й, на додаток, буде мати знання та характер. Є всі підстави вірити, що це буде вічне благословення.

ЧИ ХТОСЬ НЕ БУДЕ ВТРАЧЕНИЙ?

Справді, Святе Письмо каже, що деякі будуть втрачені, і що втрата, якої вони зазнають, буде втратою життя й, відповідно, всіх приємностей життя. “І стануть вони, немов їх не було”; вони “знищені будуть з народу”. Св. Петро каже, що вони будуть знищені, “немов звірина нерозумна” (Дії 3: 23; 2 Петр. 2: 12).

Коли? Коли очі їхнього розуміння розплющатся, щоб побачити Господа і зрозуміти Його славний характер, вони матимуть змогу оцінити Його благословення та насолоджуватися ними. Якщо вони свідомо відкинуть благодать Бога, то помруть Другою Смертю, з якої немає воскресіння, ані жодної надії повернення.

Дякувати Богу, нічого не сказано про їхні страждання, адже вони будуть знищені як нерозумна звірина.

Наскільки ми віримо в це Дитя з Віфлеєму, настільки радіємо сьогодні. Наскільки ми віримо, що Він з'явився для нас; наскільки ми віримо, що Він помер за наші гріхи; наскільки ми бачимо в Ньому славного Спасителя; наскільки ми підкорили Йому наші серця й намагаємося робити речі, які Йому до вподоби, настільки ми матимемо Божий мир.

Наша надія для всього людства полягає в тому, що у властивому в Бога часі Його благословення досягнуть усіх. Та це не будуть ті самі благословення, які є для Церкви. Св. Петро розповідає нам у Діях Апостолів 3: 19-21, що “часи відпочинку прийдуть від обличчя Господнього, і Він пошле заповідженого вам Ісуса Христа, що Його небо мусить прийняти аж до часу відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх”.

R4963 (1912 p.)

“БУТИ ПРИ СПРАВАХ ОТЦЯ МОГО”

Луки 2: 40-52 (Хом.)

*“Чого ж ви Мене шукали? Хіба не знали, що Я маю бути при справах Отця Мого?”
(вірш 49).*

Дивовижне дитя з Віфлеєму “зростало мудрістю, літами й ласкою в Бога та людей”. Досконала дитина, досконале хлоп'я, звичайно, набагато випереджувало недосконалих дітей. Нинішні переваги навчання були в той час незначні. Освітні здобутки ставали надбанням людей переважно через спілкування зі старшими. Історія передавалася з покоління в покоління, за винятком наукових знань. При цьому юдейські хлопці мали перевагу над однолітками з інших народів завдяки Божественному порядку служіння в храмі та в синагогах щосуботи. Ці служіння склалися переважно з читань по черзі Закону та пророків. Ось так всі юдейські діти мали чудову можливість чути Слово Господа. “Мають Мойсея і пророків; нехай їх слухають”. Тільки дехто мав більші можливості — вмів читати. Серед них був Ісус, але не завдяки можливості навчатися в юнацькому віці, а завдяки блискучому розуму, який запам'ятовував усе, що до нього входило, і для якого Біблія була завжди відкритою книгою.

Про видатні здібності Ісуса свідчить факт, що коли Він приходив до синагоги у Своему рідному місті Назареті, де всі знали про Його особливі здібності читця та тлумача, це служіння зазвичай доручали Йому (Лк. 4: 16). Однак люди дивувалися, кажучи: Як це так, що Ісус є письменним, ніколи не ходивши до школи? “Всі свідчили про Нього і чудувалися словам

ласки, які линули з уст Його” (Лк. 4: 22). Це пояснювалося тим, що Ісус був досконалий, тоді як всі інші довкола були недосконалі.

Наш урок стосується, передусім, події, яка відбулася тоді, коли Ісусові було дванадцять років. Його “батьки” строго дотримувалися релігії та були слухняні Мойсеєвому Закону, відвідуючи регулярно, щороку Свято Пасхи у Єрусалимі, і цього разу з ними був Ісус. Вираз “батьки” зовсім не означає, що святий Лука вважав Йосипа батьком Ісуса, принаймні не більше, ніж вважала Марія, коли (вірш 48) казала про Йосипа як про Його “батька”. Він був прийомним батьком Ісуса, а Ісус був його прийомною дитиною. Цей вираз цілковито погоджується з тим, що ми зазвичай кажемо в такому випадку і що не є причиною для справедливої критики.

Як можна здогадатися, зібрані юдеї з різних частин Палестини і навіть зі всього світу становили великий натовп, що налічував часом понад мільйон осіб. Різні сім'ї з різних місць, як правило, подорожували разом одним караваном. Згідно з юдейським звичаєм юдейський хлопчина вважався “сином Закону” від дванадцяти років. Відтоді він ставав відповідальним під Законом і був зобов'язаний дотримуватися його свят і т. д.

ІСУС — ВЕЛИКИЙ УЧЕНЬ

У часі, про який іде мова, Ісусові виповнилося дванадцять років. Він добре знав про Свое особливе народження і про великі пророцтва, зосереджені на Ньому, про які Гавриїл сповістив Його матір, тому був уважний, щоб виконати

Свою місію — сповнити волю Небесного Отця. Він припускав, що оскільки дванадцятирічні юдейські хлопці входили під вимоги Угоди Закону, то цей порядок міг би вказувати на Його властивий шлях та обов'язки — що Йому пора починати Своє служіння.

Тому Він вирішив порадитися з найбільш авторитетними особами про те, чого навчає Закон. Час від часу Він старався порозмовляти з навченими книжниками, фарисеями та законовчителями, але намагався не зробити помилки, тому не задовольнявся тільки їхньою думкою, а хотів посилення на Закон та Пророків, щоб самому вирішити, а не поклатися беззастережно на висновки інших. Значну частину часу Свята Пасхи знані мужі Його народу були зайняті публічними справами, тому найкращою нагодою поспілкуватися з ними було завершення свята, коли Він міг звернути на Себе їхню увагу, раз по раз ставлячи нові запитання, ще раз випитуючи про образи та символи і про їхнє правильне значення.

Настав час повертатися додому, але Він ще не дізнався до кінця, чого навчає про це Святе Письмо. Його батьки, думаючи, що Він є в товаристві когось з рідні, пройшли денний шлях додому, перш ніж зауважили, що Його немає з ними. Вони повернулися, подорожуючи ще день, і ось на третій день знайшли Його в храмі, де Він розмовляв з вченими мужами про те, що для Нього в цей час було надважливим: коли на основі Закону Він може почати публічне служіння. Очевидно, Він щойно закінчив це з'ясовувати і знайшов для Себе задовільну відповідь. Хоча як дванадцятирічний хлопець Він став відповідальним перед Законом, проте ніхто не міг почати навчати або проповідувати до тридцятирічного віку. Ця справа, очевидно, прояснилася Йому перед самим приходом батьків.

Прийомний батько не сказав нічого, дозволивши дружині, Марії, докорити Ісусові за те, що Він був неухважний до Своїх обов'язків перед ними, завдаючи їм клопотів, смутку, переживань, коли не пішов з ними одразу назад. Слова Ісуса можна перефразувати так: “Хіба ви не знали, що Мені дванадцять років, і не розуміли, що для Мене настав час, коли Я повинен стати сином Закону? Хіба ви не знали, що тепер це може означати велику

відповідальність, пов'язану з Моєю службою в справах Небесного Отця? Хіба ж ви не попереджали Мене, що Я повинен сподіватися такої відповідальності й пильнувати, щоб виконати Свою місію? Чому ж тоді, питаю, ви здивовані й зажурені, що Я затримався? Хіба вам не спало на думку, що, як син Закону, Я можу мати обов'язки і повинен скористатися з кожної нагоди бути в справах Мого Отця — виконувати будь-яку працю, яку Він призначив для Мене? Більше Я не буду приносити вам клопотів. Я дізнався, вивчивши і порозмовлявши із законовчителями, що, як неповнолітній, Я ще не можу починати чогось у справах Отця. Тому Я можу повертатися з вами додому і буду відданий і слухняний як досі. А якщо ви думали, що Я знехтував вашою волею, то це тому, що Я вважав, що ви знаєте, що Мене будуть цікавити справи Мого Небесного Отця і привілеї, пов'язані з ними, і ви не чекатимете, що Я буду повертатися в цей час.

ІСУС ЗРОСТАВ МУДРІСТЮ

В останньому вірші нашого вивчення ми читаємо, що Ісус “зростав мудрістю, літами й ласкою в Бога та людей”. Однак Відкупителем мав бути не хлопчина, адже згрішив не хлопчина. Ісус мав бути відповідною ціною за батька Адама і за рід, який втратив життя у ньому, тому потребував спочатку дорості до повноліття.

Вірш, який ми розглядаємо, охоплює період Його життя від дванадцяти до тридцяти років. Вісімнадцять років Він зростав мудрістю та благодаттю характеру. Він зростав ласкою в Бога не в тому значенні, що ставав менш грішним та більш праведним, а в тому, що розвивався, досягаючи людської досконалості. Схоже будь-який плід може бути досконалим у своєму роді як на початку, так і в кінці, коли росте, набуває смаку і, відповідно, щораз більше подобається господареві.

Так само Ісус. Досконале дитя стало досконалим хлоп'ям; досконале хлоп'я стало досконалим юнаком; досконалий юнак став досконалою людиною і в тридцять років був зрілим та готовим принести Себе як прийнятну жертву приємних пахощів Богу за людство — “Праведний за неправедних”.

МИ ВІРИМО БІБЛІЇ

Тим, хто виступає проти нашого вчення, дозволено представляти його у фальшивому світлі. У них немає бажання говорити неправду, але вони хочуть перешкодити нашій праці, яку не вважають Господньою.

Важко відповісти на аргументи наших опонентів кількома словами, коли вони хибно розуміють те, що ми представили більш ніж на 3 тис. сторінок. Якщо вони не можуть зрозуміти повного викладення, ми не можемо сподіватися зробити для них коротке, яке б їх задовольнило. Однак, наведемо стислий огляд:

I. Ми твердимо про людську природу Ісуса та про божество Христа.

II. Ми визнаємо, що особистістю Святого Духа є Отець і Син; що Святий Дух походить від обох і, у свою чергу, від усіх, зачатих ним.

III. Ми підтверджуємо воскресіння Христа — що Йому завдано смерті в плоті, а Він ожив у Дусі. Ми заперечуємо, що Він був піднятий у плоті, і відхиляємо будь-яку таку заяву як небіблійну.

IV. Ми твердимо, виходячи зі Святого Письма, що тільки Бог володів безсмертям, Який “у світлі живе неприступним, Якого ніхто з людей не бачив, ані бачити не може” (Хом.). Ми твердимо, що ця Божественна властивість вже була дана Господу Ісусу і має бути надбанням вибраної Нареченої, “Тіла Христа”. Що стосується людства, ми твердимо, що Божественним наміром для нього й для ангелів є вічне життя для слухняних. Багато хто помилково називає це безсмертям. Але ми строго дотримуємося Писання.

V. Ми вважаємо, що весь людський рід втратив життя разом із батьком Адамом після його невдачі в Едені, і що Христос помер, щоб дати другий шанс Адамові та особистий шанс усім з його роду, хто втратив свій перший шанс в Адамі, коли той згрішив. “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Кор. 15: 21, 22). Порівняно небагато з нас, відколи розплющилися наші очі віри та вуха розуміння, отримали цей другий шанс у теперішньому житті. Адам та переважна більшість його нащадків повинні отримати свій другий шанс після пробудження з гробу. Але НІХТО НЕ ОТРИМАЄ ТРЕТЬОГО ШАНСУ!

VI. Ми віримо, що душа була засуджена на смерть. “Душа, що грішить, вона помре”. Ми віримо, що ця смерть була би знищенням назавжди, навіки, коли б не Боже милосердя у викупній праці нашого Господа і через неї. Завдяки Його смерті наша душа не вмирає в повному значенні цього слова, а, кажучи по-біблійному, “засинає”, “спить в Ісусі”. Вона прокинеться ранком воскресіння, а весь цей проміжок часу є періодом несвідомості, символічно зображеним у спокійному сні.

VII. Ми віримо в біблійне “пекло”, **sheol**. Це слово (єдине, яке вживали в стосунку до пекла протягом чотирьох тисяч років) перекладається у більшій половині випадків як “гріб” у нашому перекладі Common Version, і так повинно перекладатися завжди. “**Hades**” у Новому Завіті є його еквівалентом. “Геєнна огненна” Нового Завіту є символічним образом і, як стверджується, означає Другу Смерть.

VIII. Ми віримо, що Бог може знищити “душу і тіло” в Геєнні — Другій Смерті. Ми вважаємо, що більш розсудливо вірити саме так, адже це більш біблійний погляд, аніж вірити, що Бог, створивши людину, створив щось, що не може знищити. Це більш розсудливо, аніж вірити, що Він воліє, щоб непоправні страждали вічно, тоді як їхні страждання не могли би принести жодного добра ані їм самим, ані іншим.

IX. Ми віримо, що наш Господь, так само як Отець та святі ангели, є духовною істотою. Ми переконані, що “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Ми не віримо, що наш Господь має тіло з плоті та крові, “малим чим умалений від ангелів” (Кул.), і майже дві тисячі років не був у злагоді зі Своїм небесним оточенням. Ми віримо висловлюванню апостола: “Господь же то Дух”. Тому Ісус “прийде так само” тихо і непомітно для світу, як пішов. Ми не твердимо догматично, що Він прийшов у 1874 році, але кажемо, що про це нас виразно навчає Святе Письмо. Наш Господь застеріг, щоб ми не чекали Його в плоті, що люди казатимуть: “Ось тут” або “Ось там”. Жнивна праця в номінальній церкві скрізь у світі, Лаодикійський період Церкви цілком підтверджує наші сподівання щодо того, якою буде Його праця, як це накреслено в Його притчах і т. п.

ЧОГО МИ ПОВИННІ СПОДІВАТИСЯ?

Хоча важко чітко спрогнозувати майбутнє, коли йдеться про Божі “часи та пори” щодо Церкви та її прославлення, а також час утиску світу та Нову Епоху “радості великої, що станеться людям усім”, ми напевно можемо сподіватися, що ці утиски будуть увесь час і будуть зростати. “Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить”. “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас; коли б ви зо світу були, то своє світ любив би”. “Але Я вас зо світу обрав” і дав вам повноваження.

Як сприймати ці напади? — може виникнути в когось запитання. Відповідаємо: з терпеливою витривалістю, без гіркості в серці, зі співчуттям, розуміючи, що “не знають, що чинять вони”. Господній народ ніколи не повинен відплачувати тим самим, ніколи не повинен віддавати лайкою за лайку, звинуваченням за провокацію, ударом за удар, а завжди повинен пам’ятати приклад Господа та апостолів.

Це, однак, не означає, що Господній народ не може використовувати засоби, передбачені законом для свого захисту, коли це здається розумним. Ісус протестував, коли Його хотіли каменувати всупереч Закону. Св. Павло захищався в суді перед Феліксом, а також в інших випадках. Він став позивачем та висунув звинувачення під час дебатів з юдеями, коли апелював у своїй справі до Риму. Схоже ми,

якщо нас переслідують всупереч закону, під яким ми живемо, маємо право звернутися з нашою справою до суду, але ми не маємо права учиняти самосуд та карати наших ворогів.

Коли апостол дорікнув деяким у ранній Церкві тим, що вони позивають один одного до суду, то своїм аргументом він акцентував на тому, що брати повинні залагоджувати непорозуміння між собою, а не йти судитися до невіруючих — не просити невіруючих розсудити християн. Це не має відношення до справ з невіруючими, які можна залагодити тільки у відкритому суді. Якщо б номінальні християни твердили, що вони — віруючі, то у відповідь треба було би сказати, що в такому самому значенні суди є судами віруючих, а тому справи перед ними не були б справами перед невіруючими.

Ми повинні сподіватися, що опозиція з боку світу, плоті та диявола стане ще більш злобною. Цим самим наша віра в Господа та один в одного — наша покора, доброта, терпелива витривалість, довготерпіння, братня доброзичливість, любов — опиняться в тиглі для очищення. І ці труднощі, якщо їх правильно сприймати, можна зарахувати до “всього”, що допомагатиме на добре тим, хто любить Бога й покликаний Його постановою (Рим. 8: 28).

R4941 (1911 p.)

НАСІННЯ АВРААМА ТА ЙОГО ПРАЦЯ

Божественне передбачення є одним з найбільших уроків, який Бог неминуче закарбує. Він хоче, щоб ми знали, що кожна риса Його плану була обдумана наперед, влаштована ще перед заснуванням світу. Він хоче, щоб ми розуміли факт, що Він все робить за радою Своєї волі, відповідно до встановлених правил та незмінних принципів. Цей урок є однією з основних тем, даних Божественним об’явленням. Другою темою є благословення певного класу, який перебуває в згоді з Богом, даючи йому наперед інформацію про Божественні наміри, яка дозволить йому радіти ними і співпрацювати з ними.

ЗГОРТОК У БОЖЕСТВЕННІЙ РУЦІ

Гарна словесна картина цього Божественного передбачення і завчасного приготування наведена нам у п’ятому розділі Об’явлення. У ній Єгова, Володар Всесвіту, зображений на престолі, а в Його руці є написаний згорток, запечатаний сімома печатками. Цей запечатаний згорток представляє Божественний план, який Бог постановив у Собі ще перед заснуванням світу, але не об’явив нікому, навіть ангелам, ані Сину (Мт. 24: 36). Словом, усе, що відбулося з часу створення — дозвіл зла, гріхопадіння, Угода з Авраамом, Угода Закону з Ізраїлем, прихід Ісуса, благословення П’ятидесятниці, зібрання

членів Церкви, — Отець передбачив і приготував наперед. Крім того, цей згорток містить запис про все, що відбувається зараз, і про все, що буде протягом Тисячолітнього віку аж до його завершення — до часу, коли кожне створіння на небі, на землі й під землею віддасть хвалу, честь, славу і панування Тому, Хто сидить на престолі, й Агнцю навіки (Об. 5: 13).

У цій образній картині Іван чує голосні слова, що лунають по всьому небу та землі, запитуючи, хто гідний великої честі, щоб йому передати під догляд цей згорток Божественного задуму, який треба відкрити і впровадити в чин на основі цього Божественного задуму. Він глянув, щоб побачити, хто може бути гідний, але нікого гідного не знайшлося. Тоді він заплакав. Іванові здалося дуже прикрим, що в Бога є великий, чудовий задум, який може зійти нанівець, бо немає нікого гідного стати Божественним виконавцем цього плану. Та ангел зупинив його сльози і сказав: “Не плач! Ось Лев, що з племені Юдиного, корінь Давидів, переміг так, що може розгорнути книгу, і зламати сім печаток її”. Тоді Іван промовив: “І я глянув, і ось серед престолу... стоїть Агнець, як заколений”. Ось цьому Агнцеві і був даний згорток. Тоді всі Божі ангели віддали честь Агнцеві, кажучи: “Ти достойний... прийняти славу, могутність, силу та владу” і т. д.

Застосовуючи цю картину, бачимо її значення. Перш ніж наш Господь був забитий, перш ніж Він віддав Своє життя як викупну ціну за людину, не було істоти у всьому Всесвіті, гідної, щоб стати виконавцем Божественних намірів. Завдяки вірній слухняності нашого Господа волі Отця до самої смерті, та ще й смерті хресної, Він показав Свою відданість до кінця. Отець підняв Його з мертвих, і коли Він піднявся на висоту, пролунали слова: Нехай Йому поклоняться всі Божі ангели! Він — Божий Агнець, що був заколений, Він Своєю смертю відкупив засуджений людський рід і заслужив довір'я Отця, щоб Йому була доручена кожна риса Божественного плану. Він “гідний”. Відтоді кожна риса плану мала бути під Його наглядом, Він мав відкрити печатки і стежити за виконанням кожної риси милостивих Божих задумів. Він обіцяв Церкві, що яку б річ Його Отець не відкрив Йому, Він, у свою чергу, відкриє її через Святий Дух і Його провидіння

Своїм вірним — тим, які йдуть слідом за Ним через повне посвячення.

ЄВАНГЕЛІСЬ, ДАНЕ ЗАВЧАСНО

Св. Павло каже, що Євангеліє було сповіщене спочатку Авраамові: “І благословляться... в нащадках твоїх [насінні твоїм] всі племена землі”. Це було неясне викладення Божественного задуму, пов'язаного з благословенням, так як жолудь безпосередньо пов'язаний з дубом. Схожим чином насіння-думки про грядущі благословення були дані завчасу, хоча й менш виразно. Одразу після гріхопадіння Бог сповістив, що Насіння жінки повинно стерти голову змія. Інакше кажучи, він передбачив, що зло тріумфуватиме не завжди. Далі, через пророка Еноха насіння-думка була дана в його пророцтві: “Ось іде Господь зо Своїми десятками тисяч святих, щоб суд учинити”. Але для Авраама послання було набагато виразнішим, заслуговуючи на те, щоб іменуватися частиною Євангелія, частиною доброї новини, яка тепер набагато зрозуміліша для нас, які є в Христі Ісусі.

Авраам, безперечно, сподівався, що Ісак, син обітниць, буде цим “Насінням”, тобто нащадком, через якого прийдуть благословення. Та коли Ісак ріс і нічого надзвичайного не відбулося через нього, Бог підтвердив йому, а згодом Якову, його синові, ту саму Авраамову обітницю, запевняючи, що “Насіння” все ще є в майбутньому, і даючи зрозуміти, що обітниця мала на увазі не окрему особу, а народ — народ Авраамового Насіння, Авраамових дітей. Ця риса Божественного порядку стала очевидною при смерті Якова, коли благословення від нього перейшли не тільки до одного з його дітей, а до всіх із них. Тоді він проголосив їх народом дванадцяти поколінь і дав зрозуміти, що до них загально відноситься ця Авраамова обітниця — що вони як Насіння Авраама успадкували обітницю “І благословляться... в нащадках твоїх [насінні твоїм] всі племена землі”.

Ця обітниця тримала народ разом усі століття до Христа. Більше того, вона далі тримає їх разом як особливий народ, відокремлений від усіх інших народів світу. Св. Павло та інші апостоли не раз посилалися на неї. Св. Павло каже, що наші дванадцять поколінь постійно (безперервно) служать Богу, сподіваючись виконання

цієї Авраамової обітниці — благословення всіх племен землі через них (Дії 26: 7).

УГОДА ЗАКОНУ БУЛА ДОДАНА

Як звертає увагу св. Павло, Угода Закону, коли йдеться про народ Ізраїлю, була додана до Угоди Авраама, щоб існувати до приходу обіцяного Насіння. Зокрема він додає, що сама Угода Закону не анулювала, ані не робила нечинною первісну Угоду, яка була з Ласки, а не від Закону (Гал. 3: 17). Також він хоче, щоб ми розуміли, що Угода Закону “не зробила нічого досконалим” (Хом.) — не здійснила справжньої реформації, реституції. Проте вона дала в образах та алегоріях деякі чудові уроки, які ілюстрували великі Божественні принципи правди та праведності — уроки, які були корисними для юдейського народу, тілесного Ізраїлю, а також для Євангельської Церкви, яка становить духовний Ізраїль.

Під час періоду від смерті Якова до Христа, коли Закон нічого не зробив досконалим, дехто з цього народу, проявляючи віру, яка виходила за межі Угоди Закону і перевершувала її, отримав благословення на основі провідної Авраамової Угоди. Апостол перераховує їх у Євр. 11: 1-40. Вони отримали свідоцтво, що помирали у вірі й тим самим “Богові вони догодили”, хоча благословення отримали не через слухняність Угоді Закону, яка його пропонувала. Ці вірні здобудуть через Христа те, що Угода Закону не могла їм дати, бо через успадковані слабості вони були нездатні виконати вимоги Угоди Закону.

ОБІЦЯНЕ НАСІННЯ

Пам’ятаймо, що Угода Закону була додана до Авраамової Угоди з причини переступу, щоб показати ізраїльтянам і всім, що недосконалій людині неможливо виконати Божественний Закон, а також продемонструвати у відповідному часі, що наш Господь Ісус, народжений під Угодою Закону, вірно виконав її вимоги. Тим самим, каже апостол, Христос “звеличив й прославив Закон [Угоду]” (Хом.). Попередньо можна було казати, що Божественний Закон надто строгий, і ніхто, мабуть, не може його виконати, що людині неможливо любити Бога усім своїм серцем, усім своїм розумом, усією своєю істотою, усіма своїми силами, а ближнього, як самого

себе. Та коли Ісус це зробив і навіть більше ніж це, коли Він пожертвував Собою, праведний за неправедних, це продемонструвало факт, що Бог не дав неможливий Закон, що виною є людство, яке втратило первісну досконалість, якою Творець наділив його.

Читаємо, що наш Господь народився під Угодою Закону, “щоб викупити тих, які під законом [Угодою]” (Хом.). Якщо казати про інші народи, то Господь міг походити з будь-якого з них і міг відкупити Адама та решту світу, але щоб зберегти справедливий доступ Ізраїлю до особливого благословення Божої угоди з Авраамом, було потрібно, щоб Христос був саме з цього народу, “народився під Законом, щоб викупити тих, які під Законом” (Хом.). Цей народ був відокремлений від інших народів світу з наміром дати вже згадані ілюстрації, і Бог мав пильнувати, щоб таке використання Ним цього народу не заподіяло йому шкоди. Блаженні нагоди, запропоновані їм під Угодою Закону через образні жертви і т. д., підняли їх над іншими народами і дали, так би мовити, друге випробування на вічне життя. Разом з рештою світу вони, як діти Адама, вже мали одне випробування і один осуд через нього. Тоді, під улаштуванням Угоди Закону і під її посередником, Мойсеєм, цьому народові було запропоновано інше випробування на вічне життя. Але ця нагода була втрачена, тому що ніхто з них не виконав і не міг виконати вимог Угоди Закону. Але ситуація цього народу щодо Угоди Закону, яким він був зв’язаний, була врятована завдяки тому, що Христос став юдеєм і через слухняність Угоді Закону здобув усі права, які та пропонувала.

Здобуті права були земними: людська досконалість, Еденський дім, спільність з Богом і пануванням над землею, як це перерахував пророк: “Все під ноги йому вмістив: степових звірів диких, птаство небесне та риби морські”. Якби Христос зберіг ці права, які слушно належали Йому через слухняність Закону, Він справді міг би принести велике благословення юдеям, навчаючи їх у справах здоров’я та моралі; і через Ізраїль ці благословення та настанови могли би стати надбанням усіх інших народів. Та оскільки людський рід знаходився під Божественним вироком смерті, Ісус не міг

дати людству досконалість розуму чи тіла. Благословення Насіння Авраама в цьому випадку були б дуже обмеженими і стосувалися б тільки тих, хто проявляв би віру та слухняність, які проявив Авраам.

МЕСІЯ — ВІДКУПИТЕЛЬ

Замість того, щоб берегти земні права, які Його особливе народження та слухняність Закону зробили можливими, Ісус, на основі Божественного задуму, пожертвував цими земними правами одразу, як тільки досяг зрілого віку, 30 років. Він відмовився від усіх земних прав, інтересів та привілеїв. Його посвячення було повним; і Він символічно показав його через занурення у водах Йордану. Отець прийняв це і дав Йому зачаття святим Духом до нової природи. Три з половиною роки Свого земного служіння наш Господь наполегливо жертвував Своїм земним життям і кожною земною справою, завершивши жертву на Голгофі, коли вигукнув: “Звершилось!”. На третій день після цього Отець підняв Його з мертвих до новизни життя, назад до духовного рівня існування. Це була нагорода за Його слухняність волі Отця в жертвуванні Його земними правами та привілеями як досконалої людини.

Тепер Месія, прославлений у Своєму воскресінні, був духовною істотою, “учасником Божественної природи” (Турк.), і мав у Своєму розпорядженні всі земні права та привілеї, якими пожертвував, які віддав у смерті, слухняний волі Отця. Тепер Він їх мав як власність, як цінну річ, якою міг розпоряджатися, яку міг дати іншим.

Старайтесь не втратити хід думки: Угода Закону обіцяла вічне життя, земні благословення та земне панування — те, що втратив Адам. Хто б виконав Закон, мав би їх. Ісус Христос, як виконавець Закону, мав право на них і віддав їх. Тепер, звеличений, Він має ці земні благословення та земні права, які може роздавати юдеям або всьому людству, або вибраним, тобто обраному числу з людства, як Йому буде до вподоби і як це погоджуватиметься з намірами Отця, виписаними в згортку, запечатаному сімома печатками.

Коли ізраїльтяни зрозуміли, що Мойсей не може дати їм вічного життя і що навіть під владою Давида та Соломона вони не досягли

такої вершини влади та впливу у світі, щоб благословити людство, вони могли розчаруватися. Тому Бог через пророків дав їм додаткове роз’яснення того, що вони ніколи не змогли б виконати Божественний задум благословити світ, хіба що Він пошле їм Месію, Помазанця, Царя і Священика за чином Мелхиседека. Коли Месія прийде як великий Священик і великий Цар, Він зможе під Новою Угодою (Закону) зробити для них те, що Мойсей та Аарон не змогли зробити для них під Старою Угодою Закону.

На основі цієї обітниці про Месію Бог сказав Своєму народові, який був з Ним в угоді, що Він замінить Угоду Закону з Мойсеєм на нову і кращу Угоду Закону з Месією, позаобразом Мойсея. Він сказав: “Ось дні наступають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт. Не такий заповіт [Закону], що його з їхніми батьками Я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв, щоб їх вивести з краю єгипетського”. “Складу Я [з ними] Новий Заповіт”. “Їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю”. “І вийму з їхнього тіла серце камінне, і дам їм серце із м’яса”, “Дам Закона Свого в середину їхню” (Єр. 31: 31).

Ізраїль чекав на цього славного Месію, більшого від Мойсея, Який предстане перед ними і введе їх під кращу Нову Угоду (Закону) і під більш сприятливі умови, завдяки яким вони більш повно виконають Божественні задуми у своєму серці, будуть готові, будуть спроможні представити ці благословення усім поколінням землі, як сподівалися це робити від самого початку.

ЗАХОВАНА ТАЄМНИЦЯ

Бачимо причину, чому Господь загально тримав у таємниці від юдеїв Свою особу, бо, як каже апостол Петро, “коли б бо пізнали були, то не розп’яли б вони Господа слави”. Вони зробили це з несвідомості (Дії 3: 17). Бачимо, що для Христа потрібно було померти, віддати Свої земні права та земне життя й отримати від Отця вище життя, увійти в духовний світ, щоб мати у Своєму розпорядженні земні благословення і дати їх, роздати Ізраїлю та світу. Бачимо, що в іншому випадку жодні благословення тривалого та вічного характеру не були б можливими.

Тому, як пояснив наш Господь учням після Свого воскресіння, “Христові це перетерпіти треба було і [тоді] ввійти у Свою славу”.

Тепер виникає запитання: яким чином розпорядиться піднятий і прославлений Ісус цими земними правами, які Він гарантував при смерті Своєю жертвою ними? Найбільш розсудливою, найбільш закономірною була би думка, що Він, посвятивши ці земні права, передасть їх тілесному Ізраїлю: стане Царем та Священиком цього народу і на основі їхніх сподівань, які вони плекали більш ніж шістнадцять століть, возвеличить Ізраїль як народ. Він розплющить їхні очі. Пророк сказав: “Прозріють з п'їтьми і мороку очі сліпих” (Гиж.), “і вони подивляться на Нього, Котрого пронизали” (Гиж.), і Він “вилле Духа милості та молитви” на них (Зах. 12: 10).

Та Ісус ще не зробив нічого такого. Замість цього Він відкинув народ Ізраїлю, кажучи: “Ось ваш дїм залишається порожній для вас”. Він не уклав з ними Нової Угоди, ані не благословив їх. Відколи вони розп'яли Його, вони стали найбільш відкинутим народом у світі протягом майже дев'ятнадцяти століть. Не дивно, що апостол запитує: “Чи ж відкинув Бог народ Свій, що його перше знав, якому Він дав обітницї та угоди й який заохочував усіляко вірити, що вони — Його особливий народ і будуть особливим чином вжиті Ним, щоб занести благословення Божественного Закону та повчаннн усїм народам? Чи ж Бог відклав убїк усї Свої обітницї?”.

Тепер гляньмо і побачмо, що Бог жодною мірою не відмовився від Свого первісного задуму щодо народу Ізраїлю, “насіннн Авраама” за плоттю й за Угодою Закону. Тут з'являється “Таємниця”, як це пояснює св. Павло. Ця Таємниця, за його словами, була захована від попередніх віків та епох і тепер виявлена тільки святим, навченим Богом. Вона далі є Таємницею для Ізраїлю за плоттю. Вона далі є Таємницею для всього світу, бо світ нас не знає, як не знав Учителя. Світ не розуміє, що Бог вибирає “Малу Черїдку”, щоб вона була з Христом, була членами Його містичного Тїла — членами духовного Насіннн Авраама.

ТАЄМНИЦЯ БУДЕ ЗАВЕРШЕНА

У Своєму останньому символїчному посланнї до Церкви Лев з Юди, Який отримав згорток

Божественного задуму, інформує святих, яким “дано зрозуміти Таємницю Божого царства” (WTV) про те, що ця Таємниця буде завершена, але не раніше, аж за днів голосу, тобто сурмлення, сьомої сурми — у кінці (при завершеннї) цього Євангельського віку і на зорі Тисячолїтнього віку. Кому це цікаво, той може з користю для себе пошукати в Слові про клас цієї Таємницї, його покликання, його вибір, його випробування, його завершеннн, його прославлення. Та тільки зачатї святим Духом зможуть зрозуміти (в значеннї повністю оцінити) ці “Божї глибини”, які “нам [класовї Таємницї] Бог відкрив Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божї глибини” (1 Кор. 2: 10).

Цей клас Таємницї складається з тих, які мають віру Авраама і слухняність Авраама, починаючи від нашого Господа і продовжуючи від П'ятидесятницї аж до кінця цього Євангельського віку. Саме їм дісталосн Христове благословеннн прощеннн, примиреннн та земнї милостї, втраченї Адамом та відкупленї самим Христом.

Пригадуємо, що в Нього було дещо, що Він міг дати — земнї права та привїлеї, які Йому належали завдяки виконанню Угоди Закону. Через виконання Закону Він забезпечив не духовнї права та привїлеї, а виключно земнї. Свої духовнї та вищі привїлеї й почеснї Він здобув як нагороду за Свою жертву. Отже, те, що Він має для нас, є життнм, почесннм та пануванням не духовного характеру, а земного. Вони дістаються нам як спадщина. Земне життн та земнї права, якими Ісус пожертвував, Він заповів, тобто дав у спадок, усїм, хто має віру та слухняність Авраама. Та тут з'являється ще інша риса цієї Таємницї. Недостатньо мати віру Авраама та його відданість праведностї; потрібна ще додаткова річ. Усї, які збираються стати учасниками цього дару Христа, повиннї зараз, на додаток до віри та слухняностї праведностї, взяти свїй хрест і піти за Христом, Вождем свого спасіннн. Вони повиннї бути Його послїдовниками на вузькому шляху самопожертви до самої смертї. Хто не має такого бажання і не уклав такої угоди, той не може бути Його учнем зараз, яке би благословеннн він не здобув за Його благодаттю згодом. Тепер, у цьому віці Євангелїя, Він проводить особливий вибір особливого класу, “вибраного, дорогоцінного”. Вони названї Його

Нареченою, членами Його Тіла, Царським Священством, Його Коштовностями. Ці різні назви свідчать про те, як високо Він цінує цей особливо покликаний клас.

ЧЕРЕЗ ДУХОВНЕ ДО ТІЛЕСНОГО

Пам'ятаймо слова апостола, що “не відкинув Бог народа Свого [тілесного Ізраїлю], що його перше знав”, якому належали обітниці, був даний Закон і т. д. Він тільки тимчасово відсунув його убік, протягом цього Євангельського віку, щоб тим часом дати розвиток духовному Ізраїлю, Царському Священству, Святому Народові, Особливому Народові, щоб той був Нареченою Месії, по-іншому названою Його “Членами”. Ця “Таємниця” зовсім не є на заваді юдею; насправді вона є ще одним кроком у Божественному плані й перебуває у найповнішій згоді з первісною Угодою, укладеною з Авраамом. Насіння Авраама мало складатися з двох частин: (1) як небесні зорі та (2) як морський пісок. Клас Таємниці розвивався під час цього Євангельського віку як Духовне Насіння, символічно зображене у небесних зорях, тоді як тілесне насіння Авраама ще має стати немов морський пісок. Апостол згадує обидва ці насіння (Рим. 4: 16): “Не тільки того, хто з Закону, але й того, хто з віри Авраама, що отець усім нам”. Стара Угода Закону не привела насіння Авраамові, зате Нова Угода (Закону) приведе багатьох дітей — немов морський пісок. Єдиними дітьми Авраама, які досі отримали розвиток, є ті, які вважаються Насінням Авраама за вірою.

Як ми вже бачили, усі Христові благословення приходять до цього класу віри, класу “Таємниці” згідно з планом, якого світ не розуміє, але який містить певні умови, що зобов'язують усіх (хто приймає це благословення) стати мертвими для земних цілей, надій та амбіцій і як члени Тіла Христа мати спільність у Його жертві земних речей, щоб мати спільність та участь з Ним у небесній частці благословень Авраамової Угоди: “Коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним, а коли терпимо, то будемо разом також царювати”; “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною” (2 Тим. 2: 11; Об. 3: 21).

СМЕРТЬ ЗАПОВІДАЧА

Апостол пояснює, що жодне волевиявлення, жодний заповіт або спадщина не має вартості,

доки живе заповідач. Якою б не була угода або домовленість, вона чекає на кінцеве запечатання, тобто завершення через смерть заповідача. Апостол застосовує це до Христа. Своєю смертю Ісус передав нам, Церкві, користь від Своєї заслуги, а саме: земні права, тобто “виправдання” до всього, що було втрачене в Адамі й відкуплене дорогоцінною заслугою Христової жертви, завершеною на Голгофі. Приймаючи ці земні благословення, ми, Його члени, погоджуємося з умовами: що ми також поступаємо своїми правами як слуги, як “служителі Нового Заповіту [Закону]” — що ці земні благословення, гарантовані нам слухняністю та смертю нашого Господа, повинні перейти через нас і далі бути цінною річчю в руках Відкупителя, щоб дати її Ізраїлю під його Новою Угодою (Закону).

Факт, що Ізраїль далі позбавлений Божої милості, є лише свідченням того, що жертва Тіла Христа ще не завершена повністю, адже, як пам'ятаєте, Угода не є дійсною до смерті заповідача. Господь Ісус, основний заповідач, прийняв віруючих як “членів Свого Тіла” і Своім святим Духом викликає в них хотіння і чин за доброю волею Отця, щоб вони могли класти своє життя на жертву, доповнюючи те, що залишилося від страждань Месії. Як тільки останній член Церкви помре як член Його Тіла, Нова Угода (Закону) з Ізраїлем буде запечатана — запечатана кров'ю заповідача, смертю заповідача, смертю Христа, Голови і Членів.

Тим часом зміна Церкви у воскресінні як Тіла Христа приведе цілого Заповідача на рівень слави, честі та безсмертя. На цьому рівні Христос — Ісус як Голова і Церква, Його містичне Тіло — стане позаобразним Пророком, великим Священиком, великим Царем, великим Суддею, великим Посередником між Богом і всім людством. Тоді настане час, обіцяний у Святому Письмі, коли Великий, Славний, Насіння Авраама на духовному рівні, почне працю благословення всіх племен землі на умовах Нової Угоди (Закону), укладеної спочатку з Ізраїлем.

КРОВ НОВОЇ УГОДИ

Наш Господь, говорячи про Свої страждання, якими супроводжувалася жертва, згадав їх як Свою “Чашу”. Під час Останньої Вечері,

пригадування Його смерті, Він, говорячи про символічне значення цієї Чаші, сказав: “Пийте з неї всі, бо це кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів” (Мт. 26: 27, 28). Цієї Чаші, яка символізувала смерть нашого Господа, жертву нашим Господом Його земних прав, було достатньо для запечатання Нової Угоди. Йому не потрібно було просити апостолів чи нас, чи ще когось стати Його учнями і розділити Його страждання, розділити Його Чашу і також розділити нагороду за них — Його славу, честь та безсмертя. Але Він передав Чашу, передав заслугу нам, вірніше, передав заслугу Своєї жертви через нас, Своїх учнів, Своїх послідовників. Він це зробив, бо це було частиною Божественного плану, бо, як говорить св. Петро, “Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа... знов породив нас” (Кул.). Той, Хто передбачив Ісуса, передбачив також нас через Ісуса. Це не було зміною Божественного плану. Для нас це стало несподіванкою тільки тому, що було Таємницею, попередньо незнаючою — що ми маємо стати співспадкоємцями з Ісусом у стражданнях теперішнього часу і в прийдешній славі.

Скільки би хтось не заперечував це і не твердив, що ми не п’ємо з Чаші, не беремо участі в Христових стражданнях, Святе Письмо не залишає сумнівів щодо цього. Воно, говорячи про символічну Чашу, каже, що Ісус, надпивши з неї, дав її Своїм учням зі словами: “Пийте з неї всі”, — тобто, “з Мої Чаші повинні пити не тільки всі, які мають бути Моїми учнями, але й повинні випити з неї все, не залишити нічого”. Усю Господню чашу треба випити, усі Його страждання треба розділити під час цього Євангельського віку. Ніщо не повинно залишитись на майбутнє. У Тисячолітті вже не буде Христових страждань, вже не буде змоги пити цю Чашу. У той час настане “слава, що прийде по них”, і коли буде встановлене царювання праведності, більше не буде страждань за праведність, а тільки за злі вчинки, бо почнеться царювання праведності.

Більше того, пам’ятаймо Господні слова до інших учнів, які підійшли до Нього з особливим проханням дозволити їм сидіти з Ним на Його престолі, один з правого боку, а один — з лівого. Він відповів: “Не знаєте, чого просите. Чи ж

можете ви пити чашу, що Я її п’ю?” Тільки ті, які п’ють з Його Чаші, можуть сидіти з Ним на Його престолі; тільки ті, які беруть участь у стражданнях Христа, будуть брати участь у Його славі, честі та безсмерті; тільки ті, які споживають з Ним, є членами Духовного Насіння Авраама, через яке у відповідному часі благословення перейдуть на Тілесне Насіння, а через нього на всі покоління землі. “А коли ви Христові [дійсно Його учні], то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці” — згідно з найвищою рисою цієї обітниці, духовною рисою (Гал. 3: 29).

“ПОМИЛУВАНІ... ЗАДЛЯ МИЛОСЕРДЯ НАД ВАМИ” (Турк.)

Ми вже показали з Писання, що частина Божественного задуму полягає в тому, щоб тілесне насіння Авраама отримало своє благословення через Духовне Насіння — Месію, Голову, і Церкву, Його Тіло. Ми вже показали, що цей Великий має бути Посередником Нової Угоди (Закону), яка насправді принесе Ізраїлю благословення, яких він сподівався під старою Угодою Закону, якої Мойсей був посередником. Ми бачили як і чому цей Духовний Месія, Голова й Тіло, зуміє дати Ізраїлю й усім, хто увійде під цю Нову Угоду (Закону), кращі речі, ніж це міг зробити Мойсей, посередник старої Угоди Закону. Ми бачили, що Новий Посередник має щось, що може представити Справедливості на користь Ізраїлю — дати щось Ізраїлю, а саме: земні благословення, земні права, земну реституцію до всього, втраченого в Адамі. Очевидно, що ці речі Ісус гарантував через дотримання Закону; що Він віддав їх, тобто пожертвував ними, через слухняність до смерті, й дає їх дому віри під час цього Євангельського віку на умові, що усі, кого Він має прийняти як Своїх членів, не залишать ці земні благословення собі, але пожертвують ними. Тепер ми бачимо, що мова йде про ті самі земні благословення, які мають бути роздані в Тисячолітньому віці, перш за все, Ізраїлю, а потім усім народам під Новою Угодою (Закону).

Зауважте, як виразно й стисло, кількома словами, викладає цю річ апостол Павло в Рим. 11: 25-36. Він говорить, що ми не повинні думати, що Бог покинув Ізраїль навіки. Ні, Він тільки на якийсь час позбавив його милості — на

час покликання, схвалення та прийняття вибраного числа духовного Ізраїлю, перші члени якого були зібрані з юдейського народу, а повнота має увійти з поган. Він говорить нам, що коли це вибране число Духовного Ізраїлю буде повним, Божа милість повернеться до Тілесного Ізраїлю, “Якова”, і тоді “увесь Ізраїль спасеться” — побудеться засліплення і спотикання, яке прийшло на нього, коли Бог відкинув його, аж буде зібраний Духовний Ізраїль. Апостол пояснює, що тоді Бог виконає Свою обітницю Ізраїлю: “І це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні”. Тим самим апостол показує, що Нова Угода (Закону), обіцяна Ізраїлю (коли його гріхи будуть скасовані й більше не згадаються), настане при завершенні Євангельського віку, а не на його початку.

ВИЗВОЛИТЕЛЬ ПОВИНЕН НАРОДИТИСЯ

Апостол пояснює (вірш 26), що перед тим, як Нова Угода (Закону) з Ізраїлем вступить у дію, має прийти зі Сіону Визволитель і відвернути безбожність від Якова. Сіон є іншою назвою Нового Єрусалима, про який апостол каже, що Він — мати всім нам. Сіон був образно представлений у Сарі, дружині Авраама, матері Ісака. Ісак був образом Христа — Ісуса, Голови, і Церкви, Його Тіла, тому апостол стверджує: “А ви, браття, діти обітниці за Ісаком” — Насіння Авраама (Гал. 4: 28). Сіон ще був зображений у Рахілі, дружині Якова, а два класи в Церкві були представлені у двох її синах, перший з яких, Йосип, був дитиною обітниці, а другий, Веніамин, — дитиною горя. Йосип, який через великі утиски зійшов на престол Єгипту, зображував Христа, Голову і Тіло. Веніамин, його брат, народжений від тієї ж матері, від тієї ж Угоди, не зійшов на престол, але зображував клас “Великої Громади”, який буде в тісних стосунках із Визволителем, близько до Нього. Ім’я Веніамин, “Син мого болю” (Беномі), ототожнює його з “Великою Громадою”. Його мати померла в болях під час його народження.

Про це також сказано в пророцтві, яке говорить: “Поки зазнала дрижання породи, вона [тобто Сіон] породила, і поки прийшов її біль, то сина легенько вона привела... Хто

таке коли чув, і хто бачив таке? Чи зроджена буде земля в один день, чи народжений буде народ за одним разом? Бо як тільки зазнала Сіонська дочка породі дрижання, то синів своїх вже породила... «Чи Я допроваджу до породи [Голови], і не вчиню, щоб вона породила [Тіло]?» — говорить Господь. «Чи Я, що вчиню, щоб родила, і стримаю?» — каже твій Бог” (Іс. 66: 7-9).

Сіон породив Господа, Голову Церкви, Голову Великого Визволителя, вісімнадцять століть тому. Дуже скоро всі члени Його Тіла повиходять, так само народжені з мертвих у “першому воскресінні”. Ось так за одним разом народиться народ на духовному рівні, “Царське Священство, святий народ, обраний народ” (Турк.), виразно відокремлений від усіх інших Божих створінь, учасник Божественної природи, вищий від ангелів та людей. Тоді у великому часі утиску “Велика Громада” народиться на духовному рівні, хоча й не буде на престолі і не матиме божественної природи. Так духовні діти Сіону будуть усі разом, і благословення повернеться до тілесного Ізраїлю.

Визволитель, народжений від Сіону, разом із “Великою Громадою” — слугами, тобто служителями, великого Бога — почне працю благословення “Якова”, тілесного Ізраїлю. Розуміючи ці речі, усі, які назвалися іменем Христа, які були прийняті як члени Його Тіла і введені в цю “Таємницю”, повинні бути наполегливими, повними запалу, щоб зробити своє покликання та вибрання певним, і не тільки увійти в Тіло Христа, але й перебувати через слухняність вказівкам Голови в Ньому й зростати в благодаті на подобу Його характеру, бути готовими народитися на рівні слави, щоб мати частку в праці Царства, щоб зробити Нову Угоду (Закону) дієюю для Ізраїлю та світу заради благословення всіх племен землі.

НЕ ВСІ ІЗРАЇЛЬТЯНИ

Благословення Нової Угоди (Закону), як виразно показано, належатимуть ізраїльтянам. Але це не перешкоджатиме тому, щоб ці благословення поширилися на всі нації та народи, племена та мови. Через обрізання серця усі, хто захоче, зможуть увійти до складу Святого Народу, яким тоді буде Ізраїль. Саме

так написано в пророків: “Бо вийде Закон із Сіону [небесного Царства], а слово Господнє із Єрусалиму [земної фази Царства]”. “І підуть численні народи та й скажуть: «Ходімо, і вийдім на гору Господню та до дому Якового, і Він буде навчати доріг Своїх нас, і ми будемо ходити стежками Його»” (Мих. 4: 2). Ось так на основі пророцтва на протязі всього Тисячолітнього віку насіння Авраама буде множитися: “Отцем багатьох народів Я поставив тебе”.

Але для нас було би помилкою вважати, що Боже благословення під Новою Угодою (Закону) дістанеться насінню Авраама, Ісака та Якова тільки по лінії тіла. Навпаки, ми повинні вважати, що благословення Нової угоди стосуватиметься спочатку Авраама та його тілесного насіння, яке мало його прикмети віри та слухняності й отримало розвиток та похвалу в минулому. Св. Павло згадує його, кажучи: “Усі вони повмирали за вірою, не одержавши обітниць... бо Бог передбачив щось краще про нас [Церкву, Духовний Ізраїль], щоб вони не без нас досконалість одержали” (Євр. 11: 40).

“Тепер помилувані... задля милосердя над вами”, — пояснює апостол (Рим. 11: 31, Турк.). Вони, звичайно, будуть помилувані Богом, але через Ісуса Христа, і будуть помилувані Ісусом Христом, але через Церкву, “задля милосердя над вами”. Ось так Божі благословення перейдуть далі. Благословення, яке дістанеться Стародавнім Гідним, не буде тільки для них, але, у свою чергу, перейде через них на всіх, хто досягне віри та слухняності Авраама. Безперечно, на початку цей клас буде складатися головним чином з тілесних ізраїльтян, але згодом, як ми вже показали, він буде складатися з багатьох людей, багатьох мов, багатьох національностей. Усі вони, осяяні великим Сонцем Праведності, пізнають великого Месію, зрозуміють принципи праведності, що містяться в законах великого Єгови. Новий Посередник викладе їх надзвичайно виразно, аж кожне коліно схилиться і кожний язик визнає, аж “пізнанням Господньої слави наповнена буде земля, як море вода покриває”, “І більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: «Пізнайте Господа!» Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь”.

ПОТРЕБА В НОВІЙ УГОДІ

Якщо Авраамова Угода була всеохоплюючою і містила всі благословення, задумані Богом, то для чого було потрібно або доцільно додавати чи то стару Угоду Закону, чи Нову Угоду (Закону)? Ми вже розглянули важливість старої Угоди Закону як додатку до Авраамової Угоди, тому тепер зосередимося на розгляді користі, отриманої від додавання Нової Угоди (Закону).

Коли ми читаємо, що “без віри неможливо подобатися Богу” (Хом.), і що Авраам подобався Богу з причини своєї віри, то можемо знати напевно, що ніхто не може бути прийнятий Богом як насіння Авраама, якщо в нього немає віри, схожої на його віру. Крім того, як Бог випробував віру Авраама і змусив його підтвердити її вчинками слухняності, так, можемо бути певні, буде з усіма, хто коли-небудь буде прийнятним для Бога, і вони як насіння Авраама також повинні мати віру, засвідчену вчинками.

Апостол в Євр. 11: 1-40 згадує порівняно небагатьох, хто проявляв віру і поведився праведно на її основі, до часу Христа. Їх було справді мало порівняно з мільйонами, які жили в їхньому часі. Тому тільки вони можуть вважатися учасниками Божої милості задля Авраамової віри та слухняності. Так само в Євангельському віці невеликий клас був зібраний з кожної нації, народу, племені та мови — покликаний посланням Євангелія, випробуваний та засвідчений вузькістю шляху слухняності. У теперішньому віці тільки ці посвячені, і ніхто інший, можуть бути прийняті Богом до Його благословення вічного життя, бо тільки вони проявили віру та слухняність на взірць Авраама.

Тому, бачимо, що коли б Христос, відкупивши світ, шукав тільки тих, хто може проявити віру та слухняність Авраама, і благословив їх вічним життям, підсумок Його праці був би відносно малим. Він був би на духовному рівні, а інші отримали б від Нього благословення реституції і не більше.

ДОВЖИНА І ШИРИНА

Та зауважте ширину, довжину, висоту і глибину Божественної Мудрості та Благодаті, яка подбала про ще більш дивовижний план. На його умовах “Мала Черідка” стає співпадкоємцями з Христом

у небесному Царстві як Царське Священство, а “Велика Громада” стає духовними помічниками цього Священства — позаобразними левитами. Крім цього, завдяки порядку Нової Угоди великий Пророк, Священик, Цар і Суддя стає Посередником між Богом і всім світом. Він буде поводитися з людьми не тільки на основі віри, адже у своєму деградованому стані тільки деякі могли б мати користь з неї, бо тільки деякі могли проявляти потрібну віру та слухняність. Справді, як ми вже бачили, більшість здатних проявити віру та слухняність вже знайдено. Нова Угода візьме правління над Ізраїлем через Стародавніх Гідних, а також над усіма з цього народу та усіма з кожного іншого народу, хто захоче (під просвітницькими впливами Тисячолітнього Царства) прийти до згоди з Посередником і вчитися в Нього. Він вимагатиме слухняності, щоб деградовані та зіпсовані члени людського роду могли навчитися, що таке праведність, що таке справедливість та любов. Він на прикладі покаже їм нагороду за слухняність і покарання за неслухняність, щоб вони здобули користь від праведності й усі прийшли до знання про Бога не тільки через віру, але й через видимі прояви. Після того, як Тисячолітнє Царство підніме людство з деградації та гріха, з недосконалості розуму та моралі, прийде його кінцеве випробування.

Божий закон існуватиме завжди. Тільки охочі та слухняні скористаються з благодаті вічного життя. Всі інші помруть “другою смертю”. Але в нас є всі підстави вірити, що результатом

Тисячолітнього Царства, царювання праведності, реституційної праці, поінформованості людства, приведення всіх до знання Правди буде те, що багато хто навчиться праведності, стане її слугами і прийде до повної згоди з Божественним Законом: навчиться любити Бога усім серцем, усім розумом, усією своєю істотою, усіма силами, а ближнього, як самого себе.

Тепер ми бачимо, наскільки більше може зробити Насіння Авраама, Христос (Голова і Тіло) внаслідок запечатання Нової Угоди (Закону) і встановлення Царства, ніж це можна було би зробити без Нової Угоди, тільки під Авраамовою Угодою з її умовами віри та слухняності.

Що дивного в тому, що апостола охопив такий ентузіазм, коли він спочатку обмалював справу відкинення тілесного Ізраїлю і зібрання Духовного Ізраїлю, а потім надання відновленому тілесному Ізраїлю Божих благословень через Духовний Ізраїль. Що дивного в тому, що в кінці він вигукує: “О глибино багатства, і премудрості, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і недосліджені дороги Його!” Хто знав про цей чудовий, глибокий, захищений план Єгови? Хто радив Йому зробити його саме таким? Висновок апостола: така глибина мудрості, знання та благодаті доказує, що план Бога надлюдський, що жодна людина ніколи не придумала такий план. Як небеса вищі від землі, так Божі дороги вищі від людських доріг! Від Нього, через Нього і Ним є все це, і Йому слава навіки!

R4451 (1909 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.